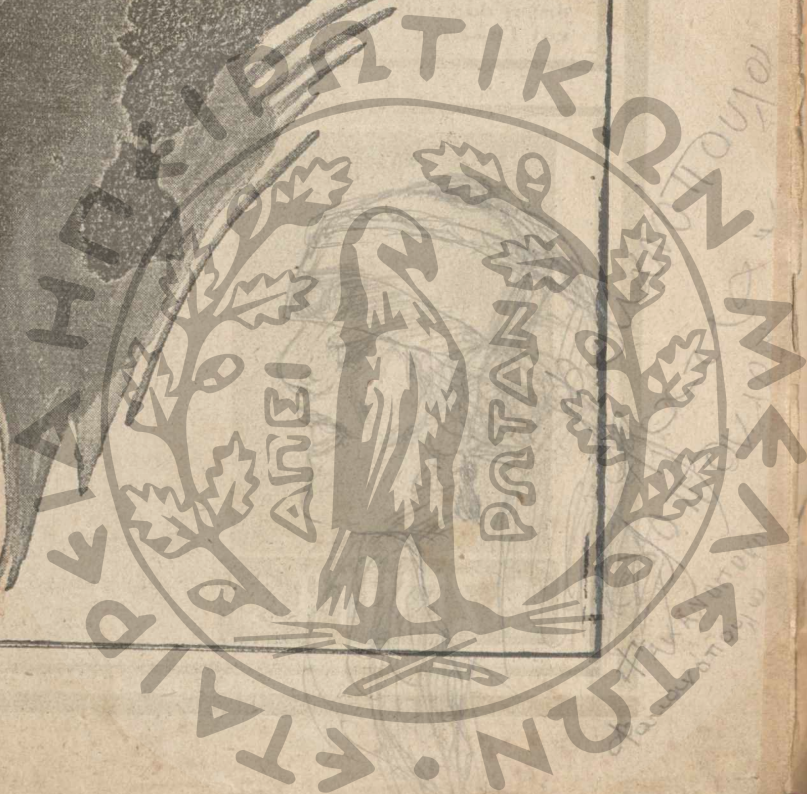

ΜΠΑΥΚΕΤΟ

Μόλις έχει ξημερώσει. Τὸ πρωὶ εἶναι ἡσυχία καὶ γαλήνη δροσιά. Τὰ ποὺλιά τραγουδοῦν στὰ δένδρα. Τὸ μικρὸ χωριὸ δὲν ἔχει ἐκπληξήσασιν. Οἱ δροσὶ εἶναι ἐρημιοὶ καὶ τὰ σπύτια κλειστά.

Ἀπὸ μιὰ καλύβα τοῦ βοσκοῦται στὴν ἄκρην τοῦ χωριοῦ δυὸ ἀνθρώποι βγῆκαν καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ ποταμὸν φορτωμένοι μὲ εἶδη τῆς φασκίης.

Είπε και οι δυο ψαράδες.

«Ο ένας γέρος πειρά, άσπρομάλλης, με εύρωστος, με ψηλό ανάστημα και δυνατές πλάτες. Ο άλλος, είνε νεώτερος, φτωχοντυμένος, με τη μπλε φανέλλα του ψαρά, αλλά γεμάτος ύψος και δύναμη. Μοιάζουν μεταξύ των και φαίνεται καθαρά πως ο ένας είνε ο πατέρας και ο άλλος ο γιός.»

«Έχουν πάρει το δρόμο που τραβάει προς το ποτάμι και προχωρούν γοργά, ανταλλάσσοντας μισές κουβέντες.»

— Να ιδούμε πως θα πάη σήμερα το ψάρεμα.

— Ο Θεός να μάς βοηθήση. Υποφέραμε τόσες φτώχειες τώρα τελευταία.

Δέν άργησαν να φτάσουν στο ποτάμι. Το νερό τρέχει με όρμη και στις όχθες ύψωνονται πανύψηλα δέντρα, καλάρια κι άλλα φυτά και θάμνοι.

Απέναντι ακριβώς, ύψωνεται ανάμεσα στα δένδρα, σε μικρή απόσταση, η έκαυλις του κ. Κόμητος, ο οποίος μένει εκεί με την σύζυγό του. Είναι και οι δύο τους αγαθοί και καταδεχτικοί.

Η κ. Κόμησσα προστατεύει τους χωρικούς, τους αγαπά και τους έλεει.

Οι δύο ψαράδες μόλις έφθασαν στην όχθη του ποταμού, πλησίασαν στο πυκνότερο μέρος των θάμνων που είχαν δεμένη τη βάρκα τους κι έβγαλαν μέσα τα σύνεργά τους. Κατόπιν πήδησε στη βάρκα ο γερο-ψαράς κι έπρεπε να γατζώσει τα κουτιά στους σκαμμούς. Ένας όμως από τους σκαμμούς ήταν σάπιος κι' έσπασε.

— Κάμε ένα γύρο, είπε τότε στο γιό του, και κύταξε να βρής ένα έξυλο για σκαμμό.

Ο νέος άποκαθνήθηκε και χάθηκε ανάμεσα στους θάμνους.

Έξαφνα άκούστηκε να φωνάζει τρομαγμένος :

— Πατέρα ! Πατέρα ! Τρέξε !...

Ο γερο-ψαράς πήδησε έξω από τη βάρκα και έτρεξε προς το μέρος που ήταν ο γιός του.

Έφθασεν εκεί, παραμέρισε τα καλάμια και τα χόρτα κι ένα φορικιαστικό θέαμα πρόβαλλε στα μάτια του. Πάνω, στη λιάση της όχθης, ανάμεσα στους θάμνους, βρισκόταν ένα γυναικείο σώμα γιομάτο μαχαιριές, βουτηγμένο στο αίμα !... Το σώμα αυτό, ή γυναικά αυτή, τους ήτο πολύ γνωστή.

Ήταν η κόμησσα !

Πατέρας και γιός έμειναν άφρονι από την κατάπληξή τους και τον τρόμο τους.

Τι είχε συμβεί λοιπόν ; Ποιός έσκότωσε την κόμησσα, και την έβριζεν εκεί ;

Τι τρομερό έγκλημα είχε διαπραχθή ; Έλεος ο νέος, είπε στον πατέρα του, τραυλίζοντας από φόβη :

— Τι θα κάμουμε τώρα ;

— Τι θα κάμουμε ;

— Πρέπει να ειδοποιήσουμε τον κ. Δημαρχο.

— Τον δήμαρχο ; Α, όχι, όχι. Μην το λες αυτό. Καλύτερα να φύγουμε. Δέν πρέπει ν' ανακατευτούμε σ' αυτή την ύποθεσι.

Θά μάς μπερδέλουν, θά βρούμε το μπελά μας...

Ο γερο-ψαράς είχε δικήν να μη θέλη ν' ανακατευτή σ' αυτή την ιστορία. Υπήρχε κίνδυνος να τον ύποψιασθούν και να τον συλλάβουν ως ένοχο.

Στο χωριό, το Ορειβάλλ, δέν είχε καθόλου καλήν φήμη. Ήταν γνωστός σ όλους ως λαθροθήρας, και δέν υπήρχεν άνθρωπος που να μη τον έβρη αυτόν, τον Γιάννη Βερτώ, τον έπονομαζόμενον Κουβαρντά.

Κι' ο γιός του ο Φίλιππος μπορούσεν ακόμα να βρη το μπελά του, αν άνακατέυονταν σε μία τέτοια ιστορία.

Ο Φίλιππος όμως ήταν νέος, άπεροσκεπτός και δέν είχε την πείρα του πατέρα του. Έπείμενε να πάνε και να ειδοποιήσουν τον δήμαρχο τον κ. Κουρτοά.

Ο Κουβαρντάς εθώωσε. Έκαμε στο γιό του παρατηρήσεις. Έβλεπε να τον τρβήξη μακριά από το πτώμα.

Ο Φίλιππος όμως έγνώριζε την κόμησσαν, την εσέβετο και δέν ήθελε να συμμορφωθή με τας ασυστάσεις του πατέρα του. Έπείμενε μάλιστα τόσο, που στο τέλος ο Κουβαρντάς άπέκνηνε.

— Καλά, το είπε, άφού έπιμένεις, άς γίνη το θέλημά σου. Να το ξέρω όμως πως θά την πάθουν. Όταν θά το μετανοήσης θά'ναι άργά.

Ο Φίλιππος δέν έπίστευε πως μπορούσαν να τους ύποψιασθούν και να τους συλλάβουν, άφού ήταν άθωοι και παρέσυρε τον πατέρα του προς το χωριό.

Οι χωρικοί του Ορειβάλλ μόλις είχαν ξυπνήσει. Στο σπίτι όμως του δημάρχου έκοιμώτο άκομη. Ο Φίλιππος χτύπησε τη πόρτα. Ξαναχτύπησε και σε λίγο παρουσιάστηκε ο ύπληγής του κ. Κουρ-

τοά, ο Βαπτιστής. Μόλις τους είδε έστράβωσε τα μοστρα.

— Τι θέλετε οείς εδώ ;

— Να ειδοποιήσης άμέσως τον κύριο δήμαρχο, είπεν ο Φίλιππος. Συμβαίνει κάτι πολύ σοβαρό.

— Ν' άνησυχήσω τον κ. δήμαρχο αυτή την ώρα ; Άδύνατο. Πέστε μου τί ζητάτε :

— Ο Φίλιππος επέμεινε :

— Πήγαινε σου λέω και ξύπνησε τον άμέσως. Συνέβη κάτι τρομερό. Εσκότωσαν...

— Ποιόν ;...

— Δέν έχω να σου πω εμένα τίποτε. Να πής να ειδοποιήσης τον κ. Κουρτοά.

Ο Βαπτιστής έπείσθη πως κάτι σοβαρό συνέβαινε πράγματι και χωρίς να χάση καιρό ξαναβέβηκε τρεγάτος στο σπίτι.

Ο δήμαρχος του Ορειβάλλ κ. Κουρτοά ήταν εύκαταστάτος. Μετά τριακόνα έτών έμπορικός έπιχειρήσεις και άφού έκέρδιε μεγίστην περιουσίαν, έγκατεστάθη μετα της συζύγου του και των θυγατέρων του εις το Ορειβάλλ, όπου έξελέγη και δήμαρχος. Ήτο άνθρωπος αγαθός, όλίγον φιλόδοξος, άλλα και του καθήκοντος. Την ώρα αυτήν που τον ζητούσαν ο Κουβαρντάς με τον υιόν του Φίλιππον, ο κ. Κουρτοά έκοιμάτο τον γλυκύτατον ύπνον της αήτης.

Ο Βαπτιστής όμως ήναγκάσθη να τον ξυπνήση και μετ' όλίγον έδέχτο τους δύο ψαράδες στο γραφείο του.

Μίλησε πρώτος ο Φίλιππος.

— Κύριε Δήμαρχε, σάς ξυπνήσαμε τόσο πρωί, γιατί στην έκαυλι Τρομερόλ συνέβη τί νύχτα, ες φαίνεται, τρομερό αίματοκύλισμα !

Ο Κουρτοά έγινε χλωμός σαν το θέαφι.

— Γνωτ' ε'ννομα του Θεού ! φώναξε, τί είνε αυτά που μου λέτε ; Έγνώριζε τον κόμητα και την κόμησσαν Τρομερόλ και η είδησι αυτή τον κατεστράξε.

Ο Φίλιππος συνέχισε :

— Δώ και λίγη ώρα πηγαίναμε να μπουíme στη βάρκα και βρήκαμε το πτώμα της κόμησσης ; αίματοβουτηγμένο, μέσα στα έλη της όχθης.

Ο Κουρτοά έγινεν άνω κάτω. Άρχισε να βηματίζει μέσα στο γραφείο του χειρονομώντας και μιλώντας μόνος του :

— Σκότωσαν την κόμησσα ; Μία τόσο ένάρετη γυναίκα ; Θεέ μου ; Κύριε !... Έγκλημα !... Διεπράχθη έγκλημα στην περιφέρειά μου ; Είναι τρομερό, τρομερό !...

Τέλος έστάθη κι' έφώναξε τον ύπληγέ του :

— Βαπτιστή ! Τρέξε στον ειρηνοδίκη κ. Πλαντά και πές του να τρέξη άμέσως έδω. Πές του πως πρόκειται περί σοβαρής ύποθέσεως...

Κατόπιν έστράφη προς τους Βερτώ πατέρα και υιόν και τους είπε :

— Περιμένετε με έδω. Θά ντυθώ και θά με ώδηγήσει επί τόπου.

Μετ' όλίγα λεπτά, ένθ ο Κουρτοά έντύντο, έφθασε στο σπίτι του ο ειρηνοδίκης του Ορειβάλλ, ο Πάτερ Πλαντάς όπως τον έλεγαν συνοδευόμενος υπό του Βαπτιστού. Μόλις ο Πλαντάς αντίκρισε τον δήμαρχον έν έπισημη περιβολή και με την ταινίαν του άξιωματός του τον ρώτησε τί συμβαίνει. Ο Κουρτοά του άφηγήθη ότι έγνώριζε. Ο Πλαντάς δέν έδειξε και μεγάλην κατάπληξιν. Έμύφασεν όμως και έσκυψεν σκεπτικώς το κεφάλι του, σά άνθρωπος που τον άπασχολούν σοβαρές σκέψεις.

— Άς πηγαίνουμε ! είπεν ο Κουρτοά. Έπληραν πρόγματι τον δρόμον που έφερχε προς την έκαυλιν Τρομερόλ και δέν άργησαν να φθάσουν εκεί. Η έκαυλις έφαινετο ήσυχος. Ο Κουρτοά χτύπησε το κουδούνι. Ξαναχτύπησε πέντε έξ φορές, άλλα κανείς δέν φάνηκε. Απέναντι ακριβώς ήταν η είσοδος του άλσους της μαρκεσιάς Δελανσκόλ. Πρώ της είσοδου έστέκετο ένας ίπποκρομος, ο οποίος όταν είδε τον δήμαρχον να άνησυχά που δέν του άνοιγαν του είπε :

— Άδίκως χτυπάτε, κ. Δήμαρχε. Οι ύπηρετίες της έκαυλούς λείπουν όλοι. Έφυγαν χθές το βράδυ στις 8 και 40' για το Παρίσι, όπου έπρόκειτο να γίνουν οι γάμοι της παλαιάς μαγείρου της έκαυλούς κ. Δενη. Ήμουν και γώ στους γάμους και ξέρω πως θά γυρίσουν σήμερα το πρωί με το πρώτο τραίνο.

— Όστε ο κόμης και η κόμησσα έμειναν μόνι τους άποψε στην έκαυλι ; ρώτησε ταραγμένος ο Κουρτοά.

— Μάλιστα, κ. Δήμαρχε.

— Θεέ μου, είνε τρομερόν ! Πρέπει να καλέσουμε κανένα σιδηρογρό από το χωριό, να σπάση την κλειδωνιά.

Πριν ο Κουρτοά τελειώσει την φράσιν του έφάνηκαν να έρχονται από την άλλη άκρη του δρόμου οι ύπηρετίες της έκαυλούς Τρομερόλ, τρεις γυναίκες και δύο άνδρες.

(Άκολουθεί)

Ανάμεσα στους θάμνους, βρισκόταν ένα γυναικείο σώμα, γεμάτο μαχαιριές.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΗΣ ΑΠΟ ΤΗ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Κ.

Ένα έμψυχον κομποτεχνήμα, σιλουέττα Παριζιάνικη, λεπτή, σβέλτη, αλλουροειδής. Το ντύσιμό της, αυτή καθ' αυτή ή άπλότης, και μ' όλα ταύτα ή τουαλέττες της αντίπροσώπων την τελευταίαν λέξιν της μόδας. Πρώ όλίγων ήμερών άνεχώρησεν μετά του συζύγου της εις το Παρίσι για να το άπολαύσουν αν πλέν-σαιζόν. Άποφεύγει την άθηνάϊη κοσμική κίνησιν και δέν παρευρίσκεται παρά σε πολύ φιλικές της δεξιώσεις. Είνε πολύ κοκκίνα με την διαφορά ότι της άρέσει ν άπολαμβάνη μόνη της τις τουαλέττες της και άποφενεί με κάθε τρόπον την επίδειξιν. Το καλοκαίρι που παραθερίσεν στη θανμασίαν ιδιόκτητον έκαυλιν της στην Κρησιά είχε αιδερίες τουαλέττες για τον μαγευτικόν κήπον της και μεγάλες καπελιν σύμφωνες με τά φορέματα. Χορεύει με σπανίαν δεξιότητα χωρίς σε ιδιαίτερα μαθήματα που έχει πάρει εις το Βερολίνον.

Η Μονταίν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Χορευτική και χαρτοκαϊκτική κίνησις εις υπερέντασιν κατ' αὐτάς. Άμέτρητες χορευτικές προεστειρίδες και χαρτοκαϊκτικαί έσπερίδες.

— Έκ των κυριωτέρων παρά τφ κ. και τφ κ. Α. Ρετοίνα την παρελθούσαν Πέμπτην. Ο χορός παρετάθη με πολύ κέφι μέχρι πρωϊνών ώρών. Παρετέθη πλουσιώτατον σουπέ.

— Μεταξύ των ώραιωτέρων ώραιώτεραι ήσαν ή κ. Εσμέ Μεταξά με θανμασία τουαλέττα από ζαί μπλε τορκουάζ. Η κ. Σατί-κον με τουαλέττα εκτάκτως chic από δαντέλλα μπές.

— Εκτάκτως κομψαί ήσαν ή δις Α. Σαχορράφου με τουαλέττα λεύκαν μωβ σκεπασμένην από δαντέλλα perle, και ή κ. Τ. Ηλιάσκου τουαλέττα πρασίνη και διάδημα από στράτζ.

— Χθές δεξιώσις μπριζ-σούι παρά τφ κ. Ίουλίτ Καλβοκορόση. Μεταξύ των κεκλημένων ο κ. και ή κ. Μεταξά, ή κ. Θεολόγου, ή κ. Π. Μίτσα, ή κ. Μπανάου, ο κ. και ή κ. Ρίβελ, ο κ. και ή κ. Γ. Μακκά, ή κ. Άγκωνάκη, ο κ. και ή κ. Ναούμ, ή κ. Μ. Μεταξά, ο κ. και ή κ. Βυζαντιού, ο κ. Σημηριώτης, ο κ. Γαλάνης, ή κ. Ρόιλου, ή κ. Άναγνύρου, ο κ. Γ. Μαρίνος, ή κ. Άθανασίου κλπ.

— Δίαν έπιτυχή ή χορευτική έσπερις που έδόθη παρά τφ κ. και τφ κ. Γαλιόδωρη. Η οικοδόσπινα πολύ εύμορφη με τουαλέττα Πακέν λευκή με χάνδρες μπλε. Η κ. Μ. Τριμπαφίλου εκτάκτως κομψή τουαλέττα μπλε ροζ. Η κ. Λομβέρδου φέρουσα εξαισιάν τουαλέττα κόκκινη, ή κ. Μ. Ρούφου με λευκήν τουαλέττα, ή δις Α. Αίτσα νοστιμοτάτη με τουαλέττα από φιγκράντ ροζ.

— Λευκός χορός χθές παρά τφ διδ. Δ. Αλμπρου. Η αιδουσα του χορού παρουσίαν εκτάκτως ώραιον θέαμα με της ολόδροσας φυσιογνωμίες των νεαρών χορευτριών μεταξύ των όποιων διακρίναμεν την δα Ι. Σαχορράφου, Μ. Χατζηανέστη, Ε. Μεταξά, δας Νικολαΐδη, δας Αϊτισάη.

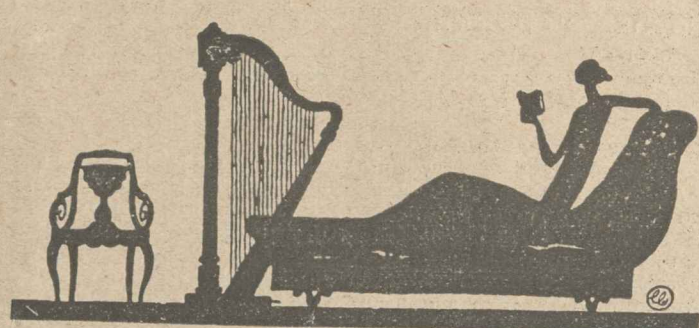
— Χορευτική προεστειρίς την παρελθούσαν Παρασκευήν παρά τφ κ. και τφ κ. Αλ. Δημητριάδη. Ο διάκοσμος των αιδουσών μαγευτικός. Εις το βάθος ή σέφρα όπου ήτο το κυλικείον και παρετέθη τεϊοσσία θανμασία. Αι κομψαί τεϊοσπίραι διειρογράσθησαν κατά μικρά τραπέζια τά όποια ήσαν λίαν καλαίσθητα διασκευασμένα.

— Ιδιωτικός ήσαν αΐεξης άμφιέσεις : Της Δος Α. Δημητριάδη, από δαντέλλα μπές σε ζωρζέτ ροζ, Της Δος Α. Καφεζή τουαλέττα βελουδινη μορτορέ γανυρισμένη με ζωρζέτ μπές. Της Δος Καλβοκορόση ζωρζέτ μπλε ροζά γανυρισμένη με ζωρζέτ ροζ.

— Μπαχαράς εις εύρύτατον κύκλον κεκλημένων παρά τφ κ. και τφ κ. Γαλιόδωρη. Η οικοδόσπινα έφερχε τουαλέττα λευκή. Το σουπέ ντελντιόζο. Μεταξύ των παρευρεθέντων ώραιωτάτη ήτο ή κ. Μπέμπη.

— Τσάι-ματζοχ προχθές παρά τφ κ. και τφ κ. Γ. Μακκά. Όραιωτάτη ήτο ή κ. Μακκάλη, άρτι άφικθείσα εκ Λονδίνου. Την τουαλέττα της έχαρακτηρίζεν δαιμόνιον γούστο, έφερούσε τουαλέττα μπροσσε μπλε ροζά με άνθη άπλούτητα ως κούτ, καταλήγουσαν σε γονάτες ζωρζέτ όμοιοχρωμ.

Προανγγέλονται : χορευτική έσπερις παρά τφ κ. και τφ κ. Καλβοκορόση, παρά τφ κ. και τφ κ. Α. Δεσποζίνου, παρά τφ κ.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Η συναυλία της Κυριακής του Έλληνικού Όδείου ύπήρξεν έπιτυχεστάτη.

— Η όρχήστρα, υπό την διεύθυνσιν του κ. Μητροπούλου έξετέλεσε με άκρίβειαν και θανμασίαν «άνσάμπλ» την Ρομαντικήν Συμφωνίαν του Μπρόκνερ.

— Κατόπιν ή δις Δέτη Πάνου έπαίξε μαζί με την όρχήστρα τος «Συμφωνίας Βαριασιόν» του Φράνκ.

— Η δις Πάνου έχει πρώτης τάξεως τάλαντον, είνε δε μαθήτρια της κ. Εύλαμπιου Βωτιέ.

— Έξετέλεσε δε έπίσης με εξαιρετική τέχνη και δύναμη το έργον του Φράνκ, και έθαυμάσθη διά τον ρυθμόν και την λεπτότητα των χωματισμών.

— Εις την αιδουσαν διεκρίνοντο αι κυρίαί και δεσποινίδες Νεγροπόντη, Θεοδροπούλου, Παπαμάχου, Τσουκαλά, Καλλιόπουλου, Ηλιάδου, Πετροπούλου, Τούμπα, Φράγκου, Άγγελόπουλου, Διμαντοπούλου κλπ.

— Επίσης εκλεκτός κόσμος κατέκλυσε και το «Αντικόν», όπου ένεφανίσθη ή Έλληνική χορωδία, υπό την διεύθυνσιν του κ. Οικονομίδου, και έτραγουδής παλαιά Γερμανικά τραγούδια.

— Ο κ. Ι. Φαρανάτος έπαίξε με την γνωστήν δεξιότητάν και με μεγάλο μουσικό αίσθημα ένα Κονσέρτο του Σοπράν.

— Ώσάυτως έδόθη μουσικόν άπόγευμα εις του κ. Παπαθεοδώρου όπου ηκούσθη ή γλυκύτατη φωνή της διδος Άνδρεάδη.

— Διά πρώτην φοράν ηκούσθη εις τας Άθήνας και ο έλλην τε-νόρος κ. Δεπόλας.

— Ο κ. Δεπόλας έχει γλυκυτάτην φωνήν και τραγουδεί με πολ-λήν έκφρασιν.

— Ο κ. Ι. Άγγελόπουλος θά εξακολουθήσ η κατά Σάββατον και Κυριακήν παραστάσεις εις το θέατρον «Όλύμπια».

— Εις την συναυλίαν του «Ιντάλ» ο κ. Άγγελόπουλος έχειρο-κροτήθη ένθουσιωδώς εις το τραγούδι του «Πρωτομάστορα».

— Έπευφημήθη έπίσης και ο συνθέτης του έργου κ. Καλομο-ρης, ο όποιος τον συνάδουσε εις το πιάνο.

Μάριος

και τφ κ. Πεσματζόγλου.

— Ματζοχ-τσάι την προσεχή Παρασκευήν παρά τφ κ. και τφ κ. Κ. Βενιζέλου.

— Την Κυριακήν χορευτικόν άπόγευμα παρά τφ κ. Αιλή Μπατατζή. Διάκοσμος αιδουσών εκτάκτως καλαίσθητος διαθέτων ευχάριστα τους κεκλημένους.

— Παρευρίσκοντο αι κυρίαί και δεσποινίδες Διπλαράου, Σαχορράφου, Ναούμ, Α. Μίτσα, Καμπάνη, Σκουζέ, Σταϊκού, Μπατατζή κλπ.

Η Μονταίν

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΚΟΜΟΤΙΝΗ. — Έξαιρετικήν έπιτυχάν έσημείωσεν ο Χορός του Συλλόγου ή «Ενωσις», εις την Έλληνικήν Δέσχη, την νύκτα της 27ης Δεκεμβρίου.

Το χορευτικό τετραίν παρουσίαν εξαίρετικόν θέαμα, χωρίς εις τον μαγευτικόν διάκοσμον των έμψυχων πρό πάντων κοουλουδιών.

Σημειώνομεν την εξαιρετικά όρατα έμφάνισιν της διδος Αλφεινής, Σκαθοπούλου, ή όποια ήτο γοητευτική. Η δεσποινίς Λουία Σπυροπούλου, ήτο ένα έμψυχο τριαντάφυλλο. Γοητευτική χορευτική ήσαν έπίσης αι διδ. Μόλχο, Ρομάνο, Σκουτέρη, με άριστοχηνικήν τουαλέττα, Σχοινά, Ραφαήλ, Ναχμία Τάσου και Χατζη-παρασκευά, με όρατα λευκή τουαλέττα.

Ένας θεατής

Να και μενικές όνομασις Καλλιμαζώνων σ' όλην την Ελλάδα. Στην Κόνουρα τον λένε Καλλιμαζέζαρο και Πιχοκάντζαρο, στη Λεβάδα Σαλιμαζέζα, στην Ποταριά της Θεσσαλίας Καρκατζέζα, στη Μήλο Καλλιμαζέζαρον, στη Ναύπακτο, στη Ζάκυνθο, και στη Σαλαδο Σαλλιμαζέζαρο, στην Κίεφο Πλανηταροδών, στη Κωνσταντινούκ, Αντρωκούδα και Βεροβελουδι, στην Τήνο Καλλιμαζέζα, στην Κρήνη Καρκατζέζα, στη Σόλη Κρή, στη Χίο Τριτομάτα, στην Καρδίτσαν Καρκατζέζα και Παγανών, στη Σάμο Καλιοπούδι. Έπίσης ύπάρχουν και ή ακόλουθες όνομασις : Καλιμάνα, Σκατζάρα και Καρκατζόνια.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

Είχε ξημερώσει η πρωτοχρονιά...

Η πληχτική επίσημοτης των μεγάλων εορτών στις πολιτείες είχαν άπλωμένη και σήμερα. Πού και πού χαμιά βραχνιασμένη τρουμπέτα, που χάλασε κι' όλας από χιές, άντεχούσε στο δρόμο και μέσα στα σπύτια οι άνθρωποι δεν είχαν άκομα ξυπνήσει. Τό παιχινί κι' οι φροντίδες τους είχαν κάνει να πέσουν άργά την περασμένη νύχτα. Όσο και να σηκώνονταν νωρίς κανείς, τί είχε να κάνει; Η ημέρα ήταν άργια κι όχι μόνο αυτό, αλλά και πολύ άσχημη για περίπατο. Ο ουρανός, πέρα ως πέρα σκεπάζονταν από γκρίζα βαθεία σύννεφα και κάτω στη γη φουσούσε ψιλό βορειοδάκι. Τό ρολόι έσήμανε δέκα. Η Ξένη πετάχτηκε από τό κρεβάτι της, έκατσε κάμποσο άνασηκωμένη κι' έπειτα αφού έριξε ένα σάλι στην πλάτη της σηκώθηκε και φόρεσε ένα μαύρο φόρεμα του σπιτιού. Είταν μία γυναίκα ως είκοσιχτώ, τριάντα χρόνων, με μεγαλοπρεπές άνάστημα, μάτια μαύρα μεγάλα, που κάποιες ρυτίδες από κάτω έπρόδιδαν ότι θα είχαν κλάψει πολύ και ώχρδλενκα μάγουλα όπου ο πόνος είχε σβύσει τα ρόδα μιάς όμορφης νύχτης.

Άφου ντύθηκε, τράβηξε στο παράθυρό της κάμαρης της και έβλεπε κοιτάζοντας όσω άρησμένη. Μά κάποια παιδιά που έπαιζαν στο άντικρινό πεζοδρόμιο την έσάβησαν. Τί χαριτωμένα που ήταν! Πώς έτρεχαν! Πώς πηδούσαν! Πώς κοκκίνιζαν τα μαγουλάκια τους κι' οι γαμπίτσες τους μέσα στο γούο! Τί όδυνηρες άναμνήσεις που έφταναν στην Ξένη!

Χίρα η Ξένη πρό τριετίας—δ άντρας της, άντισυνταγματάρχης του ίππικού, σκοτώθηκε στο μεγάλο πόλεμο—είχε χάσει φέτος και τό κοριτσάκι της, τη Ντόλλυ της, που είχαν μόλις έννια χρόνων. Και τώρα η Ξένη θα γιόρταζε (άν μπορεί να όνομαστή γιορτή αυτό) μόνη της στο έρημο και μεγάλο αυτό σπίτι όπου θα μπορούσαν να ζήσουν με κάθε άνεση κι' εύκολία, άλλοι δέκα άνθρωποι... Η πρώτη της άπόλεια, του συζύγου, ήταν βέβαια άνεπαρόχρωτη, μά όστόσο δεν είχε κατορθώσει να κλείσει μαζί με τό σπίτι της πού τό έντυσε στα μαύρα, και την καρδιά της. Η καρδιά της Ξένης, ήταν όλοτετα άνοιχτή για την μικρούλα, για την άγαπημένη της, τη Ντόλλυ. Μά τώρα, άφου ο μικρός αυτός άγγελος, πήγε ν' άνταμώσει τ' άλλα άγγελάκια του ουρανού, σε ποιόν μπορούσε ν' άνοίξει την καρδιά της.

Είτανε νέα, πολύ ώραιά και πολύ πλουσία. Κ ένα σωρό παιχλοί θαυμαστές της μετά τό θάνατο του άντρός της προσεφέρθησαν να της δώσουν τό χέρι τους και την καρδιά τους. Έκείνη τους άνέχτηκε με κάποια ευγενική ψυχρότητα. "Απ' τόν καιρό όμως πού πέθανε η κόρη της η πόρτα της δεν άνοίξε ούτε σ' αυτούς, ούτε και σε κανέναν άλλο.

Κι' όμως είτανε τόσο νέα και δεν είχε ζήσει όκόμα ούτε τη μισή ζωή της.

Τά παιδιά έξακολουθούσαν να παίζουν στο δρόμο. "Ω, τά παιδιά τών άλλων! Πώς τ' αγαπούσε και πώς τα ζήλευε! Και τά κοίταζε, τά κοίταζε μ' ένα τέτοιο παράπονο, με μια τόση όδύνη. Τά κοίταζε επί ένα τέτατο ώς πού τα δάκρυα της ήρθαν στα μάτια—πράγμα γι' αυτή συνειθισμένο—κι' έριξε μπρος την κουρτίνα για να μη τα βλέπει.

Πέροι ούν και σήμερα μπήκε στην κάμαρή της, η μικρούλα της η Ντόλλυ με γέλια και κελαϊδήματα την έξυπνησε και της είπε, φιλώντας της τό στόμα: "Μαμάκα μου, χρόνια πολλά". Της γάρισε και μία φωτογραφία της, ή όποια—πού να τόδεξε ή δυστυχισμένη η Ξένη, —θάμνε ως μόνη άνάμνηση από εκείνη πού είχε άγαπήσει πío πολύ στον κόσμο, μαζί με μία τούφρα άπ' τα χουσα της τά μαλλιά πού την είχε φυ-

λαγμένη, έτσι καθώς την έκοψε, μέσα στο εικονοστάσι και πού δεν είχε τομήσει ποτέ νά την άγγίξει.

Η Ξένη χτύπησε τό κουδούνι και σε λίγο μία υπηρέτρια παρούσιώστηκε. Φάνηκε σάν κάτι να ήθελε να εύχηθή στην κυρία της για την πρωτοχρονιά, μά ή εύχη της στάθηκε στα χείλη της. Τι μπορούσε να εύχηθή σε μία τόσο δυστυχισμένη ύπαρξη;

Η Ξένη την παρεκάλεσε να της έτοιμάσει ένα γάλα για πρόγευμα και να της φέρη τά ρόδα πού είχε παραγγείλει, να γράσουν την περασμένη ημέρα. Σε λίγο ή υπηρέτρια έφερε τό γάλα και τά ρόδα. Η Ξένη αφού προγευματίισε γρήγορα-γρήγορα, πήρε τά ρόδα κι' έβγήκε από την κάμαρή της. Πήγε σ' ένα μικρό πένθιμο σαλονάκι, όπου δια ήσαν σκεπασμένα με άσπρα πανιά, έκτός από τό πιάνο και δυό φωτογραφίες πού είχαν άπάνω στο πιάνο. Η μία ήταν της κόρης της κι' ή άλλη του άντρός της. Στη μέση υπήρχε ένα άνδοχείο, από τό όποϊόν ποτέ δεν άπόλει παν τ' άνθη.

Έβαλε τά ρόδα στο άνδοχείο, φίλησε τις δυό φωτογραφίες κι' έκάθησε μπροστά στο πιάνο. Η Ξένη μέσα στη θλίψη και στη μονωσή της είχε μία μυστική παρηγοριά τη μουσική. Από μικρή της άρεσε κι' είχαν, όταν έφτασε είκοσι χρόνων, μία διακεκριμένη πιανίστα. Όστόσο σήμερα κανείς δε φανταζότανε πως έξακολουθούσε να παίζει πιάνο. Λέγον καιρό ύστερ' από τό θάνατο της κόρης της, είχε και μετέφεραν τό πιάνο σε μία κάμαρη πού βρισκόταν στη μέση του σπιτιού, την όποϊαν και διασκεύαζε σε σάλο. Τό σαλόνι του πόνου της. Έκει μέσα κλεισμένη τις ώρες της άρατης λύπης της έπαιζε τά πιό θλιμμένα, τά πιό άρρωστα, τά πιό θανάσιμα κομμάτια. Οι άρμονίες του Σοπέν και του Σούμπιν κυλούσαν μέσα στο κλειστό σαλόνι κι' ή ψυχή της, σάν λυρωμένη από τόν κόσμο τούτο, ξεφετερόνιζε προς άλλους κόσμους όπου χωρίς άλλο βρισκόταν τώρα εκείνη πού αγαπούσε.

Άρχισε να παίζει. Οι νότες της «Marche Funebre», με την άρμονία της πού έχει κάτι από τό "Υπερέραν, άπλόδιθιαν έπιβλητική και πένθιμες μέσα στην κάμαρη. Η Ξένη έννοιωσε μά άγαλλίαση να της γεμίζει την ψυχή, μ' όλον πού τά μάτια της, είχαν γεμίσει δάκρυα, μ' όλον πού τά χέρια της έτρεμαν στα πλήητρα κι' έκαναν την μουσική πιό άρρωστη, πιό πεθαιμένη...

Σ' άλλους καιρούς, ή Ξένη έπαιζε συνθέσεις πιό εύθυμες, πού μιλούσαν για τη ζωή και τις χαρές της. Θυμάνε την έποχή πού είχαν νύνηφι, πού ο άντρας παρότεκε από πάνω της όταν έπαιζε χαριόδυνες μελωδίες και θαυμαστικά έμβρημα. Έπειτα ήρθαν τά πρώτα μαθήματα πού είχε άρχίσει να δίνει στην κόρη της, μά πού, άλλοτε, τά άφησε χωρίς να τά τελειώσει...

Τά χέρια της Ξένης έτρεμαν τόσο πολύ ώστε στο άδύνατό τους χτύπημα οι νότες της άρμονίας ξεφύθησαν, έσβυσαν... Σε λίγο δε έπαψε πια να παίζει... Τά δάκρυα την έπλημμύρισαν. Έκλεισε τό πιάνο και σηκώθηκε. Οι φωτογραφίες τών άγαπημένων της της χαμογέλουσαν τώρα. Πήρε στα χέρια της τη φωτογραφία της κόρης της για να τη φιλήση. Ήταν ή ίδια φωτογραφία πού ή πεθαιμένη μικρούλα είχε χαρίσει στη μαμά της πέροι, την πρωτοχρονιά και πού αυτή την είχε κορνιζάρη.

Τά χέρια της Ξένης έξακολουθούσαν να τρέμουν κι' έτσι καθώς έφερε τη φωτογραφία στα χείλη της, έπεσε και χτύπησε στη γονιά του πιάνου. Η κορνίζα και τό γυαλί έγιναν κομματάκια. "Ταραγμένη, έτοιμη να λιποθυμήση η Ξένη έσκυψε για να την πάρη. Μά καθώς την έπιασε είδε πίσω στο χαρτόνι τό γράψιμο της Ντόλλυ.

Με θολά τά μάτια της από τά δάκρυα, διάβασε. "Χρόνια πολλά, μαμά μου. Ντόλλυ"

Είταν ή εύχη πού είχε γράψει πέροι χαρίζοντας στην μαμά της τη φωτογραφία της ή πεθαιμένη.

Η Ξένη είχε ξεχάσει όλος διόλου αυτή την άφιέρωση. Και καθώς τη διάβασε, της φάνηκε σάν να την ήγχετο ή μικρούλα πεθαιμένη της για την πρωτοχρονιά, πέραν του τάφου, από τόν Άλλο Κόσμο...

Comte de Sémois

ΔΗΛΟΣΙΣ

Η Διευθυντής του "Μπουκέτου" λόγω τών υπερβολικών έξόδων άποδοτέλης τών δώλων του Έξωτερικού, αναγκάζεται να όρίση συνδρομές εις λίρας, δολάρια και όράγια χρυσά.

Comte de Sémois

ΔΗΛΟΣΙΣ

Η Διευθυντής του "Μπουκέτου" λόγω τών υπερβολικών έξόδων άποδοτέλης τών δώλων του Έξωτερικού, αναγκάζεται να όρίση συνδρομές εις λίρας, δολάρια και όράγια χρυσά.

Comte de Sémois

ΔΗΛΟΣΙΣ

Η Διευθυντής του "Μπουκέτου" λόγω τών υπερβολικών έξόδων άποδοτέλης τών δώλων του Έξωτερικού, αναγκάζεται να όρίση συνδρομές εις λίρας, δολάρια και όράγια χρυσά.

Comte de Sémois

ΔΗΛΟΣΙΣ

Η Διευθυντής του "Μπουκέτου" λόγω τών υπερβολικών έξόδων άποδοτέλης τών δώλων του Έξωτερικού, αναγκάζεται να όρίση συνδρομές εις λίρας, δολάρια και όράγια χρυσά.

Comte de Sémois

ΔΗΛΟΣΙΣ

Η Διευθυντής του "Μπουκέτου" λόγω τών υπερβολικών έξόδων άποδοτέλης τών δώλων του Έξωτερικού, αναγκάζεται να όρίση συνδρομές εις λίρας, δολάρια και όράγια χρυσά.

Comte de Sémois

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Γοφ' Ιουλιόν Βέρν

ΤΖΙΛ ΒΡΑΛΤΑΡ

Θα ήσαν έφτακόσιοι και πάρα πάνω, χαμηλοί στο μπόι, αλλά ρωμαλέοι κι' εύκλινοι... Και πηδούσαν εύθυμα κάτω από τις τελευταίες άχτίδες του ήλιου, πού βασιλευσε πίσω από την κλιμακωτή σειρά τών βουνών τών ήνωμένων δικαίων στον όρμο. Σε λίγο ο ήλιος είχε εξαφανισθή και τό σκοτάδι άρχισε ν' άπλώνεται.

Έξαρνα ή άνολουθία σταμάτησε κι' ο άρχηγός της όνέβηκε άπάνω σ' ένα βράχο.

Φίς! φίς! έσφύριζε ο άρχηγός και τό σφύριγμά του ήταν έξαιρετικά έντονο.

Φίς! φίς! έπανάλαβε όλη μαζί ή παράδοξη εκείνη συνόδεα.

Τί περίεργο πλάσμα ο άρχηγός έκείνος! Ψηλός στο μπόι, φορούσε τριχωτή δορά πιθήκου, είχε τά μαλλιά άγρια και πεσμένα γύρω άπ' τα μαγουλά του, ήταν γεμάτος γένεια σάν άγκάθια και ξυπόλυτος με τά πόδια του σάν όπλες άλγύου. Ο άρχηγός σήκωσε τό δεξί του χέρι κι' έδειξε τό βουνό. "Όλοι επάναλθαν την ίδια κίνηση με στρατιωτική ή μάλλον αυτοματική άκρίβεια, σά νευρόσπαστα. Κατέβασε τό χέρι του, τό κατέβασαν κι' αυτοί. Έσκυψε χάμω, έσκυψαν κι' αυτοί. Πήρε ένα ρόμπολο και τό σάλεψε στον άέρα, τό ίδιο κι' έκείνοι..." Έπειτα ο άρχηγός κατέβηκε από τό βράχο και ξεκίνησε, και τό άλλοκοτο έκείνο στράτευμα τόν άκολούθησε.

Διακόσια μέτρα κάτω φαινόταν ή πόλις, σά να κοιμόταν μέσα στην άγκαλιά του όρμου. "Υστερα άπ' ένός τετάρτου πορεία, ο άρχηγός σταμάτησε και όλο του τό στράτευμα σταμάτησε κι' έκείνο σάν καρφωμένο στη θέση του.

Αναρίθμητα φάτα έλαμπαν μέσα στο συγκεχυμένο σύμπλεγμα τών σπιτιών, τών έπαύλεων και τών στρατώνων. Στόν όρμο τά φάτα τών θεωρητών άνανακλούσαν άπάνω στη θάλασσα. Κι' άκόμη πάρα πέρα στο τέλος της έσχατιάς αυτής της Έδρωπης ο φάρος έόρχιζε τις φωτεινές άχτίδες του στον πορθμό.

Η φρουρά της πόλεως καθώς και ο Άγγλος στρατηγός κοιμούντουσαν ήσυχοι. Ποιός μπορούσε τάχα ν' άπειλήση τό Γιβραλτάρ;

Είχαν παρατήσει οι Ισπανοί την ιδέα ν' άνακτήσουν τό Γιβραλτάρ; Έτσι φαίνεται, γιατί είχαν άπόρθητο, και από τη στεριά κι' από τη θάλασσα. Και όμως υπήρχε κάποιος πού τόν έκαμε ο πόθος να άνακτήση τόν περιήρημο έκείνο βράχο. Κι' ο κάποιος αυτός είναι ο άρχηγός της συνοδείας πού είδαμε πάρα πάνω, τό άλλοκοτο έκείνο πλάσμα, αυτός ο τρελλός!

Τό όνομά του ήταν Τζιλ Βραλτάρ και ίσως από τό όνομά του αυτό σχηματίσε την ιδέα ότι αυτός είναι ο προσωρισμένος ν' άνακτήση τό Γιβραλτάρ. Μ' αυτή την ιδέα τό μυαλό του σάλεψε και ή θέση του έπρεπε να είναι σε κανένα φρενοκομείο.

Μά πού δέκα έτών είχε χαθή από τόν κόσμο. Κανείς δεν είδερε άν ζούσε ή άν είχε πεθάνει. Έζούσε. Έζούσε στα δάση, στις σπηλιές και πού πάντων στα βάθη τών άρροσίων ρυττών του Άγίου Μιχαήλ, πού, καθώς λένε, συγκοινωνούν με τη θάλασσα.

Λοιπόν καθώς είπαμε, ο Άγγλος στρατηγός Μάκ Καμμέλ, έκοιμάτο ήσυχα. Παρ' όλα τά τετατώδη χέρια του, τά όλοσφύγγα μάτια του με τις δασές βλεφαρίδες, παρ' όλο τό γελοίο του πρόσωπο πού τόν έκανε ν' μοιάζει σάν πιθήκάνθρωπος, ο κ. Μάκ Καμμέλ ήταν άριστος στρατιώτης.

Έξαρνα ή πόρτα της κάμαράς του άνοίξε με δύναμη: —Τί συμβαίνει; ρώτησε ο στρατηγός άναπηδώντας άπ' τό κρεβάτι του.

—Στρατηγέ μου, φώναξε ένας ύπασιςτης πού μπήκε μέσα, ή πόλις προσεβλήθη από τούς Ισπανούς.

—Πώς; έτόλμησαν!

—Ο στρατηγός δεν συνεπλήρωσε τη φράση του. Άμέσως ντύθηκε, ζώστηκε τό ζιφο, του και φώναξε:

—Τι κόροτος είν' αυτός πού άκούω;

—Οι κάτοικοι τών βουνών κατακυλούν σάν τά χιόνια προς την πόλη.

—Κά πόσοι είνε αυτοί οι άρειοί;

—Πρέπει να είνε πολλοί!

—Ο διοικητής είδοποιήθηκε;

—Όχι. Είνε άδύνατο να φτάση κανείς ως την έπαυλή του. Οι όδμοί είνε γεμάτοι από έχθρους.

—Πόσους άντρες έχετε μαζί σας.

—Είκοσι περίπου, οι όποιοι μόδεσαν και έξφυγαν από τό στρατώνα του λιμένος, πού τόν έχουν άποκλείσει οι έχθροι.

—Τόν Τζιλ Βραλτάρ τόν έλθειαν σε κακό φρενοκομείο.

Ιούλιος Βέρν

Τόν Τζιλ Βραλτάρ τόν έλθειαν σε κακό φρενοκομείο.

Ιούλιος Βέρν

Τόν Τζιλ Βραλτάρ τόν έλθειαν σε κακό φρενοκομείο.

Ιούλιος Βέρν

Τόν Τζιλ Βραλτάρ τόν έλθειαν σε κακό φρενοκομείο.

Ιούλιος Βέρν

Τόν Τζιλ Βραλτάρ τόν έλθειαν σε κακό φρενοκομείο.

Ιούλιος Βέρν

Τόν Τζιλ Βραλτάρ τόν έλθειαν σε κακό φρενοκομείο.

Ιούλιος Βέρν

Τόν Τζιλ Βραλτάρ τόν έλθειαν σε κακό φρενοκομείο.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΝΤΥΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΕΥΜΑΤΑ, ΧΟΡΟΙ Κ.Α.Π.

III

Προτιμάτε το μπαστούνι σας να εινε από ξβανο με χεράκι άση-
μένιο ή από φίλντσια.

Η ρεντικότα φοριέται χωρίς έφαωφόρι και στίς κηδέιες. Έπι-
σης στίς κηδέιες μπορεί να φορέση κανείς και φράκο. Προτιμάται
τό ψηλό κοπέλλο.

Είς τους γάμους ο γαμπρός πρέπει να εινε ντυμένος με έξαιρετική
άπλότητα και καλαισθησία. Κατά την τελετή του γάμου πρέπει να
φοράη ζακέττα, με μαύρο γιλέκο και πανταλόνι μαύρο, με ρίγες πολύ
σκοτεινές. Καπέλλο ψηλό. Κολλάρο σκληρό γυριστό με γραβάτα
φανταίτζ, όπου μπορεί να υπάρχει καρφίτσα με διαμαντόπετρα. Που-
κάμιο άσπλου λευκότητος. Παπούτσια μαύρα λουστρίνια και γκέ-
τες μαυρόν ή γκρι φονσέ.

Οι προσκεκλημένοι μπορούν να φορούν σμόκιν όταν εινε κάπως
νέοι, μα οι ηλικιωμένοι πρέπει να φορούν ζακέτα ή ρεντικότα.

Σε όλες τίς έσπερίδες, συγκεν-
τρώσεις, τελετές, γάμους το παλτό
πρέπει να ειναι χρώματος σκοτει-
νού.

Είς το θέατρο όσοι έχουν θεω-
ρείο ή καθόνται μπροστά στής
καρέκλες πρέπει να φορούν φράκο
ή τουλάχιστον σμόκιν. Στίς άλ-
λες θέσεις πηγαίνει σμόκιν ή ζα-
κέττα με γραβάτα πολύ σκοτει-
νού χρώματος. Σήμερα ή έθιμο-
τυπία αυτή δεν τηρείται στο
θέατρο. Μόνο έλάχιστοι κοσμικοί
κύριοι την ακολουθούν και αυτοί
στίς πρεμιέρες.

Τα γάντια στίς έσπερίδες, στάς επίσημους τελετές και στίς γά-
μους πρέπει να εινε λευκά με ένα ή δύο κουμπιά.

Οι κάπως έκκεντρικοί έλεγκάν επιχειρούν σήμερα ακόμη μιάφορά
στο Παρίσι να λανσάρουν το χρωματιστό φράκο που έχει κάποιια ά-
ναλογία με το φράκο α λ α φ ρ α ν σ α ι που φορούσαν το παλιό
καιρό στη Γαλλία. Αυτό το φράκο εινε γενικώς χρώματος μπλέ,
μαροδόν ή βιολέ κ' έχει κουμπία μετέλλινα έπιχρυσωμένα ή έπαρ-
χορμένα και γιανιά με βελούδο διμοιόχρωμο.

Σ' αυτή την περίπτωσι το πανταλόνι αντικαθίσταται από κιλόττα
με μαύρο σατέν, την οποίαν συγκατοούν πάνω από τα γόνατα άγ-
κράφες άσημένιες. Μα ή μόδα αυτή έλάχιστες έλπίδες έχει να επι-
κρατήση. Την αναφέρουμε έδω για το περιεργό του πράγματος. Σή-
μερα, στην εποχή μας έλεγκάν άνθρωπος εινε εκείνος που δεν
προκαλεί με το ντύσιμο του τα ειρωνικά βλέμματα των άλλων.

Η άπλότης και ή άφέλεια στο ντύσιμο πρέπει να προτιμάται
πάντοτε από τον έκκεντρισμό.

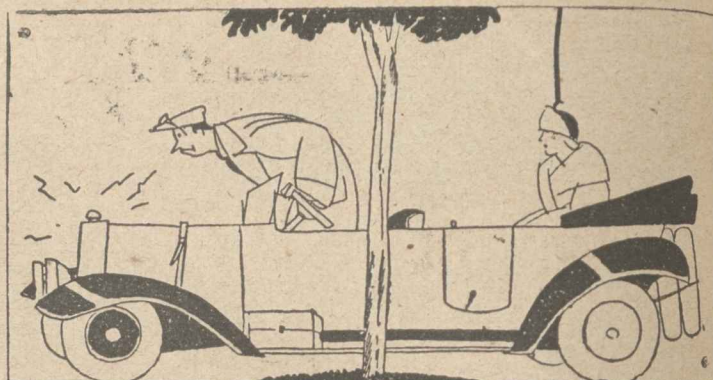
ΓΛΥΚΟΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΖΑΧΑΡΩΤΑ

Τα ζαχαρωτά δεν εινε πάντοτε έπιβλαβή όπως νομίζετε. Εινε
και πολύ ωφέλιμα. Έπι παραδείγματι ή καντιζάχαρη βοηθεί πολύ
την χώνευσι. Είσως ή ζάχαρη διατηρεί την θερμότητα εις τα νή-
πια. Τα μωρά θά έπαγωναν εάν δεν τους έδιδαν τροφές περιεχο-
σας ζάχαρι ή ζαχαρώδεις ουσίας. Οι τρώγοντες γλυκίσματα μετά
γεύμα και την χώνευσι ευκολύνουν και πάχος αποκτούν περισσότε-
ρον και από του άν έτρωγαν φρέσκο βούτυρο.

ΚΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Πάλαι ποτέ στη Χίο ύπήρχε ένα τρομερό έθιμο. Για να έμποδι-
σουν το παιδί που γεννιόθηκε κατά τός ημέρας των Χριστουγέννων
να γίνη Καλλιάντζαρος, ανάβανε μεγάλη φωτιά στην άγορά, το
πλησίαζαν κοντά στίς φλόγες και το άφηναν να καούν λίγο τα
άκρα των δακτύλων των ποδιών του. «Να καυκαλισθούν και να κα-
ούν τα νύχια του», έλεγαν δικαιολογούμενοι, γιατί χωρίς νύχια
δεν μπορεί να γίνη Καλλιάντζαρος!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Από όλους τους Γάλλους μυθιστοριογράφους, διαβάζεται πε-
ρισσότερον στην Άγγλία, ο Γκαμποριά, ο συγγραφέας της «Δολο-
φονμένης», εκ των βιβλίων του οποίων πωλούνται περί 100.000
αντίτυπα κατ' έτος. Κατόπιν έρχεται ο Ζολά, ο «Ονέ και ο Ντοντέ».

Το σιδηροδρομικόν δίκτυον των Ήνωμένων Πολιτειών εινε με-
γαλειτερον όλων των άλλων δικτύων του κόσμου, συννηνωμένων. Ες
αυτού ζώσιν εργαζόμενοι περί τα 3.000.000 ανθρώπων.

Τα παιχνιόχαρτα έφευρέθησαν στη Γαλλία και έγένετο κατό-
πιν των χρήσις αυτών πρός διασκέδασι τον Καρόλου του ΣΤ'.

Η κράμβη εινε φάρμακο κατά της μέθης. Μάλιστα δέ την προ-
λαμβάνει. Την ιδιότητα αυτή τη μνημονεύουν και οι αρχαίοι συγ-
γραφείς. Άμα φυτέψει κανείς μια κράμβη δίπλα σ' ένα κλήμα, το
κλήμα ή έπεκτείνεται πρός την αντίθετη διεύθυνση, ή ξεραίνεται.

Έχει εξακριβωθή ότι οι γυναίκες βλέπουν περισσότερα όνειρα
από τους άνδρες. Οι ηλικιωμένοι λιγότερα από τους νέους. Οι γά-
σαντες την δρασί των πρό του έβδομου έτους της ηλικίας των δεν
βλέπουν πλέον όνειρα.

Κατά τον δόκτορα Μπλαϊύ το τηλεφώνον έχει έπιβλαβή αποτέλε-
σματα επί της άκοής, την οποίαν εξασθενεί. Και άλλοι ιατροί έπι-
βεβαιώνουν την γνώμη αυτήν.

Το πρώτο μονόκλ το έφόρεσαν ο Νέρων. Έπειδή ήτο μύθος φο-
ρούσε σ' άριστερό μάτι ένα σμαράγδι κοίλο, που ήτο άκρίβως όπως
και τα σημερινά μονόκλ των δανδήδων.

Σ' ένα χωριό της Γαλλίας συνελήφθη τεράστιος βάτραχος ζυγί-
ζων 30 Η οκάδας. Επωλήθη σ' ένα έμπορο του Σάντ-Ετιέν αντί
10725 δραχμών. Τα κόσματα του μοιάζουν σαν γαυγίσματα σκύλου.

Η πρώτη καταδίκη εις θάνατον δ' ήλεκτρισμού έτετελέσθη εν
Νέα Υόρκη την 24 'Ιουνίου 1899. Ο καταδικασθείς ονομάζετο
Βίλλυ Πέρσον, κατηγορείτο δέ έπί τριπλή φόνον.

Ο μεγαλειτερος αριθμός τραλλών ύπάρχει εις το Καντόνιον της
Ζυρίχης εν Έλβετία. Η αναλογία εινε ένας τοίς εκατόν. Τοιαύτη
αναλογία ούδαμου άλλου της ύψηλου παρατηρείται.

Λέγεται ότι το μόνον μέσον να εύρη κανείς άνακούφιαν εκ της
αυπνίας εινε να σταματήσει την άναπνοήν του επί τινα λεπτά, δέ,
ή τρίς επανειλημμένως, άφου κατακλιθή. Άλλ' ο τοιουτοτρόπος
προκαλούμενος ύπνος εινε άσφυκτικτός και ή μέθοδος αυτή δεν
συνιστάται.

Μέχρι του τέλους του 15ου αιώνος εξηκολούθουν να τρώγουν με
τά δάκτυλα. Πηροονία δεν ύπήρχαν ούτε στα βασιλικά γεύματα.

ΣΠΕΤΣΙΩΤΙΚΑ

Την παλαιάν εποχήν αί Σπέτσιαι έκαλούντο Τυπάρηος, [Πυτιούσας
ή Σιούλνους. Κατά τα 1821 έπωνομάσθησαν και Νησί της Μπου-
μπίλλιας.

Τυπάρηος και Πυτιούσας ένλήθη ή νήσος λόγω των πολλών εκ-
πέων δασών της. Σούλνους δέ εινε λέξις Τουρκική σημαίνουσα
τόπον ο οποίος έχει πολλά νερά.

Είς τός Σπέτσους ύπάρχει και μία τοποθεσία που την ονομά-
ζουν «Βροντά ή γή». Η όνομασία αυτή έδόθη διότι εις το μέρος
αυτό άκούεται καταχθόνιος κρότος όταν βαδίζει κανείς. Ο Λαός
πιστεύει ότι στο μέρος αυτό εύρίσκειται κάτω από την γή ένας
άράκης, ο οποίος έχει κρυμμένα άφθονα χρήματα. Ο θρόλος αυτός
ύπάρχει διότι ο καταχθόνιος ήχος που άκούγεται εινε μεταλλικός.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΚΑΙ... ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ!

Όπου ο κ. Πέτρος Άνάποδος άποφασίζει να έρωταινθή
και τα εύρίσκει μπατούνια.

Ο Πέτρος Άνάποδος, άνθρωπος φιλήσυχος, χριστιανός, ορθό-
δοξος, όλίγον λόγιος, όλίγον φιλόσοφος, πολύ μουφλούσης και
σφοδρά ευίσθητος, ήτο άπογοητευμένος από τός άπογόνους της
Εύας. Ουδέποτε ήσθάνθη την τρικυμία του έρωτος εις την καρ-
δίαν του και άπορμή τούτου ύπήρξαν αυτές αί γυναίκες. Άφ' ότου
ο Πέτρος Άνάποδος έφθασε εις την ήλικίαν των 15 έτών και μέχρι
σήμερον που έχει τα διπλάσια έτη επί της ώμοπλάτης του, καμμία
άντιπόσσωπος του ώραίου φύλλου δεν έφηνε βλέμμα συμπαθείας
εκ' αυτού.

Ο Πέτρος Άνάποδος, έθλιβετο σχετικώς, αλλά και διατηρούσε
την ύπερηφάνειάν του και τον μισογυνισμόν του.

Τό θέρος όμως του πρό τινος λήξαντος έτους 1924, ο Πέτρος
Άνάποδος ήσθάνθη έξαρνα την καρδίαν του αιμάσσουσαν. Εύρίσκατο
έντός του ύπ' άριθμόν 17 τράμ του Άγ. Βασιλείου του Πειραιώς
και άντίκρυσεν έξαρνα εις τό άπέναντι κάθισμα έσποινίδα του
τύπου εκείνου της ορασίτητος, ο οποίος τον έτελεγε και τον συνε-
τάρασεν έξαιρετικώς.

Ο Πέτρος Άνάποδος ήσθάνθη πυρκαϊήν έντός του στήθους του.
Ήτο έρωτευμένος! Η νέα είχε γαλανούς οφθαλμούς. Τί λέγοιεν;
Είχεν υπό τα βλέφαρά της, τό Ιόνιον πέλαγος. Τί λέγοιεν; Είχεν
υπό τās βλέφαράς της τον Άττικόν ούσανόν!

Είς τα χείλη της άνθιζαν τα τριανταφυλλά του Άτρίλλου. Τα
χείλη της ήσαν όπως τα όρνια κεράσια. Έρυνθρά περισπομένη
επί της λέξεως άγασώ. Κορόλλια γεμάτα πυρ και μέλι... Και ήτο
λιγυρά ως ίτιά, λιγυρά ως μικρά, άρτιφυής κυπρίσσοις και ήτο
όπως μία μικρά Παναγία και ήτο άγγελος δραπετεύσας του ούρα-
νού και ήτο γλυκύτατα μελιστάλακτον, κλήρες ροδοαχάρεως και
σεμπερίων.

Ο Πέτρος Άνάποδος, τό επαναλαμβάνοιεν, ήσθάνθη τα γό-
νατά του να λυγίζουν και έψιθύρισε:

— Κύριε παρελθόν άπ' έμού τό ποτήριον τούτο!

Ο Κύριος όμως δεν τον ήνόησεν.

Η δεσποινίς έξήλθεν εις τό Μοναστη-
ράκι. Ο Άνάποδος είχε επείγουσαν έργα-
σίαν κ' έβγήκε στην Όμόνοια. Έκτοτε
την είδε τρεις ή τέσσαρες φορές. Και την
έλάτρευε αυτός και αυτή τό άγνοούσε. Τί
σημαίνει όμως;

Μίαν νύκτα ο Πέτρος Άνάποδος έπέ-
στρεφεν οίκου, μελάνγχολος, μελάνπεπλος και
βαρυτενής. Ήσαν περασμένα μεσάνυχτα.
Φυσούσεν άγριος νοτιάς και κάτω στην
Φρεατιίδα τα κύματα βροντοδσαν επάνω
στους βράχους. Θάλαμη μεγαλοκρήνης και έ-
πιβλητική. Όργια του πελάγους.

Ο Άνάποδος έλειπε εις τον σύντροφον
αυτού.

Ψυχή του σκότους, ή άρχίστρα της θαλάσσης, βροντά. Πη-
γαίνωμεν ν' άπολαύσωμεν;

Και έπήγαν και άπήλαυσαν.

Όταν επέστρεφον περνούσαν από μίαν των εκεί δόδων, αί ό-
ποιαι έχουν όλα την αυτήν κατάληξιν. Φορηγιάδων, Ίωνιδών,
Κοτζιάδων... Έντός γειτονικού οίκου διεσκέδαζον. Φώτα, φωνές,
γέλια, άσματα και μελωδία. Ο Πέτρος Άνάποδος έμεγαχόλησε
περισσότερον. Έκύταζε περίλυπος τα άστρα και είπε:

— Οι άστοι διασκεδάζουν. Άς επιστρέψωμεν ίνα μη μολύνουν
τά ότα μας αί ίσχαλ των.

Έντός της οίκης εκείνης είχαν τελεσθή άρραβώνες. Οίκοι και
φίλοι συνευχόυντο. Και ο Άνάποδος άπλήθε μετά του συντρόφου
του βιού; και σιωπηλός.

Μίαν έπιθυμίαν είχαν ο Π. Άνάποδος. Να μάθη την οίκίαν του
άγγέλου του, που αυτός οίκουσεν, που ήτο ο παράδεισός του. Τόν
συναπαντούσεν όμως τον άγγελον αυτόν άνερχόμενον πάντοτε εις τας
Αθήνας. Ουδέποτε κατερχόμενον. Και έθλιβετο...

Επί τέλους ο Θεός τον ήνόησεν. Ο Θεός ή ο Διάβολος. Και
μίαν νύκτα από τās τελευταίας του ψυχοφραγίσαντος Δεκεμβρίου,
συνήντησε την φράϊαν του εις τον σταθμόν Όμονοίας. Άνέμενεν
έκεί οικογενειακός τό τελευταίον τραϊνον διά την γείτονα. Ο Πέ-
τρος Άνάποδος, παρμερίσεν εις σκοτεινήν γωνίαν, έγονάτισεν και
έδεήθη και ήγαρίστη τον Κύριόν του και τον Θεόν του.

Έφθαναν εις τον Πειραιά. Η παρακολούθησις ύπήρξε συ-
στηματική. Άπηνή. Στο Δημοτικόν Θέατρον, στην Τεργιθέα,
στην Βρονιά, στην Πηγάδα, στην... Φρεατιίδα και τέλος στην
δόδον εκείνην την κατηραμένην, στο ίδιο σπίτι των άρραβώνων. Ο
Πέτρος Άνάποδος επάγωνεν.

Η Τύχη του άπεκάλυπτε τον παράδεισον και συγχρόνως τον

επότην χολήν και όξος.

Την επομένην έπληροφόρηθη την φρικτήν αλήθειαν. Ο άγγε-
λός του άνήκεν εις άλλον, έρρόκειτο ν' άνήκη. Την ίδίαν νύκτα των
άρραβώνων του έστάθη αυτός κάτωθι της οίκας και έχλεύασε και
δεν κατέρρευσεν ο ούρανός επί της κεφαλής του και δεν προη-
σθάνθη τίποτε και δεν ήνοιξεν ή γή να τον καταπλή. Φοβήκη!

Κατόπιν της συμφοράς αυτής ο Πέτρος Άνάποδος άπεφάσισε
να διαγράψη των έπιχειρήσεών του τον έρωτα. Έννοτε δέ, την
πρώϊαν ή τό δέιλι, άνέχεται εις την ταρτασαν του ούχου του,
βλέπει κάτω εκεί τον παράδεισον του άγγέλου του, χνέει Δουνάβης
δακρύων, ολίτες τέφραν επί της κεφαλής του, σπαρσένται και
στέλλει επί των πτερυγών του άνέμου ζέοντος άσπασμούς πρός Έ-
κείνην, ή οποία ύπήρξεν εν άγνοία της, ήχαρά του και ή συντηρή-
του.

ΠΙΚΡΟΤΗΤΑ

ΓΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΙΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Συνεχίζομεν και σήμερον την δημοσίευσιν των σχετικών με την έμφα-
νιαν φαντασμάτων και των φαινομένων τηλεπαθείας έπιστολών των άνα-
γνωστών μας:

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

Παράδοξον επίσης γεγονός μάς άφηγείται εν έπιστολή του ο εκ
Κοι[το]λέως Ιατρός κ. Παναγιώτου:

— Μίαν νύκτα, γράφει, ένθ ειργάζετο εις τό γραφείον του, είδε
έξαρνα τον μεγάλο καθρέφτην να ραγίζει από πάνω έως κάτω. Δεν
ήξευρε πού ν' άποδώση τό γεγονός. Μετά τινος όμως ήμέρας έλα-
βεν έπιστολήν από άποιαν έξοχην όπου έμενεν ή αδελφή του, άσθε-
νής ούσα, και τον έπληροφόρουσαν ότι άπεβίωσεν αση την ίδίαν ά-
κριβώς στιγμήν που έγραγίζον ο καθρέφτης του γραφείου του.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΚΤΑ

Ο κ. Βαδίζιος Κότσαλης, έμπορος, μάς γράφει τό ακόλου-
θον παράδοξον γεγονός:

Πρό διαδεκαετίας κατοικούσα με την οικογένειά μου σ' ένα σπίτι
πρός τό Θησείο. Μία νύκτα έμεναι πολύ άργά στο γραφείο μου και
έγραφα. Η σελυγός μου και τα παιδιά μου είχαν κοιμηθή. Είχα
τελειώσει 6—8 έπιστολάς που είχα να γράψω και έγραφα ακόμη
την τελευταίαν, προς την αδελφήν μου, που εύρίσκατο άρρωστη σε
μία έξοχην του Βόλου. Έκλήμαζα προς τό τέλο; όταν άκουσα
έξαρνα τό τζάμι να χτυπά. Ήσαν χτύποι άπαράλλαχτοι σαν να έ-
κρυψε κανείς με τό δάκτυλο, όπως συνηθίζουμε και χτυπούμε συ-
νήθως. Παραξενεύτηκα γιατί τό γραφείο μου βρισκότανε στο β'
πάτωμα και δεν ήταν ισόγειο, ώστε να φθάνη να χτυπήση κανείς
από τό δρόμο. Εν τούτοις γύρισα και κόνταξα, δεν είδα τίποτε, νό-
μισα πως θά ήσαν τίποτε τριγμοί και θά παρόκουσα και συνέχισα τό
γράψιμο. Έξαρνα όμως επάκουσα πάλι τρεις καθαρούς χτύπους.
Απαράλλαχτους χτύπους ανθρώπου που χτυπά να του άνοίξουν.
Σηκώθηκα, πλησίασα στο τζάμι, τό άνοίξα και κόνταξα έξω. Στο
δρόμο κάτω δέ βρισκότανε ψυχή, Ψηλά ο ούρανός είχε συννεφιάσει
και ήσαν έτοιμος για βροχή.

Βεσμάζοιουν να ξανακλείσω και να μω μέσα, όταν έαφνικά ά-
κουσα στον άέρα μία φωνή να φωνάζη τό όνομά μου:

— Βασίλη! Βασίλη!

Ήταν ή ίδια ή φωνή της άρρωστης αδελφής μου και ή καρδιά
μου σφίχτηκε. Περίμενα στο παράθυρό άρκετή ώρα άκίνητη, μα δεν
επαύουσα τίποτε.

Ταραγμένος καθώς ήμουν έμεναι όλη τη νύκτα άγρυπνος, χωρίς
να πω τίποτε στους δικούς μου, για να μη τους άνησυχήσω.

Την άλλη ήμέρα έλαβα τηλεγράφημα από τό Βόλο, από κάποιον
γνωστό μου, ο οποίος μ' έπληροφόρουσεν ότι ή αδελφή μου άπέθανε.
Ανεχώρησα άμέσως για τό Βόλο και όταν έφθάσα στην έξοχην
που έμενε ή άτυχη αδελφή μου, έπληροφόρηθηκα άκριβέστατα, ότι
έξεψήγησε την ώρα ή μάλλον τη στιγμή, που άκουσα κ' έγώ την
μυστηριώδη εκείνη φωνή έξω από τό παράθυρό μου, την φωνή που
ταν άκριβώς ή δική της.

Αυτά είχα να σας άφηγηθώ, κύριοι. Δεν έξω δέ άν αυτό που μου
συνέβη λέγεται τηλεπαθεία ή έχει άλλο όνομα.

Διά την άντιγραφήν

Χ. Χ.

καλέση ο θάνατος κοντά του.

Μας συνείλησαν τόσο πολύ τα λόγια του αυτά. Του επιλήσαμε τα χέρια χύνοντας άφθονα δάκρυα ευγνωμοσύνης. Ήταν τόσο συγκινητική αυτή η βραδιά!

Δεν ξέρεις, αγαπητή μου, πόσο άνυπομονώ να ρθώ να σάς δω. Είμαι πολύ ευτυχισμένη και σε σένα θα συμβαίνει το ίδιο, υποθέτω. Ο 'Ιωνάθαν είναι πια υγιεινός. Οι παλαιοί τρόμοι τόν άφρισαν. Δεν έχει επιλάττας στον ύπνο του. Δεν παραμιλάει και δεν αναφέρει πια τα φρικτά εκείνα πράγματα.

Ο 'Ιωνάθαν άνυπομονεί να σάς ιδή. Θα έλθουμε να σάς επισκεφθούμε άμέσως μόλις ευκαιρήσουμε. Φαντάζομαι, αγαπητή μου φίλη, πως θα είσαι ευτυχής με τόν 'Αρθούρο τον σου.

Τους χαιρετισμούς μου στην καλή σου μητέρα. Όταν συναντηθούμε θα σου διηγηθώ πόσα βάσανα έπέρασα κι' εγώ μέχρις ότου ήσυχάσαμε πια και εγκατασταθήμε δδω εϋτυχισμένοι.

Ο 'Ιωνάθαν ήταν βαρύτερα άρρωστος ψυχικώς από όσο έπίστευα. Πέρασε φρικτές ήμέρες στο ταξίδι και ο Θεός γνωρίζει πως εινε ακόμη ζωντανός. Εβασανίστηκε πολύ μέχρις ότου τόν ιδώ εντελώς καλά, χωρίς φόβους, χωρίς να φωνάζη στον ύπνο του το όνομα του τρομερού εκείνου κόμητος.

Θα σου τα εξιστορήσω όλα, αγαπημένη μου Λουκία, όταν συναντηθούμε.

Σε φιλώ γλυκά,

Η φίλη σου

Μίνα 'Αρκερ

Εκθεδής την όποιαν έδτελιν ο ιατρός Πατρίκιος 'Εν νεύο, προς τόν δόκτορα Σοϊαρό.

Κύριε Δόκτωρ,

Σπεύδω να σάς εκθέσω λεπτομερώς όσα συνέβησαν εις την κλινικήν σας από τότε που έφθάτε κι' εύρισκοσθε πλησίον της μίς Ουέστερα.

Ο περισσότερον ενδιαφέρον από τους έσωτερικούς άσθενείς, ο Ρένφιλδ ήτο άρχικώς ήσυχος. Έτρωγε και έκοιμάτο κανονικά. Παρρηγορδώς μόνον τότε-πότε, την νύκτα και έλεγε λόγια άσυνάρτητα.

Έξαφνα όμως προοθές τα πράγματα ήλλαξαν. Ένα μεγάλο κάρσο ήρθε και στάθηκε το άπόγευμα στην πόρτα του κήπου, του διπλανού μας έρημικού μεγάρου. Ήταν φορτωμένο με δύο μεγάλα κιβώτια, όμοια μ' εκείνα που μεταφέραν σ' αυτό και πρό καιρού.

Δεν γνωρίζω τί περιείχαν τα κιβώτια αυτά, έφαινοντο όμως πολύ βαρειά.

Οι καρραγωγείς, δύο τόν άριθμόν, που είπαν πως θα περιείχον, όπως έφανταζόντο, χόμα. Δεν ήμπορώ όμως να το βεβαιώσω αυτό.

Πριν άκούη άκούσουν την μεταφοράν των κιβωτίων αυτών μέσα στο παλαιό έρημο μέγαρο, ο Ρένφιλδ που τους παρακολούθουν από το παράθυρο του δωματίου του, έδειξεν έξαφνα σημεία ταράχης και κατόπιν άγρίας μανίας.

Πριν προφθάσουν να τόν συγκατηήσουν οι νοσοκόμοι, ώρμησεν έξω τη, κλινικής και έπετέθη έναντίον των καρραγωγών κραυγάζων:

— Μη μπήτε μέσα στο σπίτι. Σταθήτε, άθλιοι! Θέλετε να ταράξετε τόν ύπνο του αιδέντου μου!

Συγχρόνως έκπιασε τόν ένα των καρραγωγών, τόν έρριξε κάτω με τεραστίαν δύναμιν κι' άρχισε να του κτυπά το κεφάλι στις πλάκες του πεζοδρομίου. Ο δυστυχής εγγάτης; έτραυματίσθη σοβαρώς και αϊμα άφθονο έβραψε το πεζοδόριο.

Είπε αδύνατον να φαντασθήτε, κ. δόκτωρ, τι άγνώνας κατέβαλον οι νοσοκόμοι διά να συγκατηήσουν τόν Ρένφιλδ και να κατορθώσουν να τόν μεταφέρουν εντός της κλινικής.

Έπέδσα το τραύμα του εγγάτου και τούς έζήτησα συνώμην.

Οι καλοί άνθρωποι έφάνησαν πολύ λογικοί και δεν προέβησαν εις άντεδλικήσεις. Γιά να τούς ευχαριστήσω περισσότερο διέταξα δύο νοσοκόμους να τούς βοηθήσουν στην εργασία τους: τούς ήκολούθησα κι' εγώ.

Στο έρημικό αυτό μέγαρο δεν ήτοχε ψυχή. Άνοιξαν οι καρραγωγείς μόνοι των. Τα κλειδιά τους τα είχε δώσει κάποιος πρόκτωρ του Λονδίνου, ένεργών, ως μου είπαν, κατ' έγγραφον έντολην κάποιου κόμητος, άγοραστού του μεγάρου. Το μέγαρον παρουσίαζε τελεάν εικόνα εγκαταλείψεως. Σκόνες και άρχαγες παντού. Τα κιβώτια έτοποθετήσαν σ' ένα σκοτεινό θάλαμο.

Τί κιβώτια εινε αυτά, και γιατί ήγοράσθη το παλαιό αυτό μέγαρο, δεν μπορώ να τό εξηγήσω...

(Άκολουθεί)

Η ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

[Εγγενής παραγωγή του από τον υιό του κ. Γ. Τσακασιάνου]

Τώρα πάλιν μ' έβλεπε φοβερά έρωτευμένον με τις βιτρίνες του έμπορικού μου, να τοποθετώ τα φτεροκάππελά της μοδίστας μας, να παρατρέχω με φορτωτικές και τελωνειακές διασαφήσεις κάποτε δέ... και να ξουαρίζω!

Έξαφνα όμως εκεί, εάν μου ήρχετο κανένας στίχος, παρατοδσα μισοξουρισμένον τόν πελάτη μου κι' έγραφα.

Έπειτα μ' έβλεπε — βάστα μυαλό! — ζήτησέ τον έρωτα μου, έξαλλον ή θεομόν υποστηρικτήν καμιάς πριμαντονίτσας και στον ίδιο καιρό

διοργανωτήν ύποδοχής του 'Αρχιερέως Λάτα, ξουαφία, έμπορία, ποιήσις, όλα για έμέ σαλάτα.

Και τό ψιλωδικό μουμύρισμα έξω εκεί στις κολώνες του θείου μου, έδινε κ' έπερνε:

— Στο πολυτεχνά το σπίτι, συφορά και καταδίκη... Άπό τό άλλο δέ μέρος εγώ, συραινώντας στις ιδιικές μου κολώνες έλεγα μέσα μου:

— Καιρός τώρα, κύρ Γιαννάκη, για καμιά νέα συλλογή ποιημάτων μας. Άλλά καλλιτεχνική έτούτη, με χαρτί και ξόφυλλο πολυτελέστατο. Τέτοια δέ πραγματικώς ήσαν τα «Στοιχηγήματα» (1881) τών. Κορίνην, έν 'Αθήναις) τα όποια και λεπτά μου έφεραν και νέων πάλιν συγκατηήσων με ήζέωσαν. Τούτο δέ όφειλται στην ευγενή καλωσύνη των φίλων, όχι ποτέ στην άξια των Στοιχηγήματων. Δεν τό λέγω αυτό εκ μετριοφροσύνης, τάχα μου, άλλα τό λέγω με ειλικρίνεια όση ή ευγνωμοσύνη. Μετά την άπιασίδωτη έτούτη αλήθεια, λέγω και βεβαίω, μετ' όρκου ότι αυτό μου τό δημοσίευμα έπίστευα πως θα ήτο και ό τελεσταίος, προς την ποιήσιν άσπασμό, μου. Άλλ' εκείνο που άνεπίστως και όλος έξαφνα έκαμε να ύψοθουν πάλι τα φόντα της Μούσας μου και να έκτεμνω έξοικετικώς (!) από όλους τούς συμπολίτας του, είναι ό Ζακυνθινός Σπουγγίτης (1884).

Άπό τό άφελές αυτό στιχούργημα τό όποιο αύτοσχεδίασα κι' έδημοσίευσα χωρίς να κ α μ β α ν ά ξ ι ω σ ι — χάριν ένός αγαπού δικονομέως — και τό όποιον ούτε κι' εγώ δού διανομέως — και τό όποιον ούτε κι' εγώ δέν έξω πόσες φορές έξαντυπώθη τότε, από τό μικρό κι' έντελώς άτεχνο τούτο στιχούργημα μου εγκαταρρώθη εκ νέου ή κυρία φαντασία μου κι' έτσι επρόβησαν κατόπιν ό ένας μετά τόν άλλον οι άπλοίτοι μου Σπουγγίτες, ένεκα των όποίων θα φριχούρα ό παντοεινός και με τό παρατσούκλι Σπουγγίτης.

Και τό ίδιο τούτο έτος, έν ήπλια έπάνω: Σε τόσες δόσεις, τίτλους και παθήματα, που ό παινεμένος νους μου μ' είχε φθάσει με 'αλούτισαν τάχα τεχνικά καίρια κι' ως γνήσια γινωδύματα του Χέσθ, κλοπών έσοφίας, έμπορία και ποιήματα και άσπασμωδικά και κάθε άλλη μου κλάση μοδιστική, κιβωτική και άλλα...

κ' έγινε — γελάστε με και κλάψτε με — Ιμπρεζάριος! Μαλιστα! Έγινε κι' εργολάβος θερινού θεάτρου, τό όποιον κατεσκευάσθη και δι' έξόδων μου.

Μόδα μου έμπρός! Στη Νάπολι έκίνησέ με τότε 'στη Νάπολι τη ζηλευτή, την έκκουμένη χώρα...

Έκεί που σιδερόδρομοι, φλαέοι και γυρολόι τραβαί, καρρότσες, άλογα, θεατρίνοι, τασιόδοι, κόνιδες, μέμπερα, δηνόι, γραφίκοι, λουστρα κι' άλλοι, όπου σταθής σου κάνουν ταμπούλο τό κεφάλι...

Έκεί που μ' έλκοις λεφτά, τα στεγείδια τάηδίαζε, της Σαράτα-Μαρινούλας μας, Σάντα Λουσία πως μοιάζει... Μα τί, 'στα στεγείδια τάφωνα που ούφθα, δέν είδα μία νόστιμη Ζακυνθιά του βράχου πέρτα!

Έρρίσκουμαι στη βασιλική ή τη βίλλα, παλαβόνα... σκέπτηκα πως κατόρθωνα μ' έν' άναγκαίο της μόνο, να χρίσω στο νηράκι μου άπίστευτο παλάτι, να νύξω για κάθε ταλαρά και κάθε άριστοκάστη.

...Τί συφορά και έσφυκό στο Κόρσο Γαριμπαλνί, μπάντες, σημείες καπέλα, άφιδες και σταντάδοι. Τιοτάδων η μήνη του... να, κι' άλλοι άκου πόσο! Περνά για όρος ό λαός, μά 'στην όρη την τόση, δέν άγροικό μία καμπαρνιά! Πού 'σαστε Άγιοι μου Πάντες... πού τό καμπαρνάρι σας κάνει για χίλιες μπάντες! Μορ' ένα έρτα! Έταρα! Μορ' μία φωνή, δύο σμπάρα... Ποδάι, καθύμνε Μανουή!... Καλήφρα σου, Τζωττάρα! Άναρα, άγανάκτησα, μοδίζεται να φωνάζω, τόσο που κάνω άπόφασι τό δρόμο μου νάλλεζω...

(Άκολουθεί)

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗΣ ΕΡΩΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

Του Μιραμπώ προς την Σοφίαν

Γλυκειά μου φίλη, ή άνάμνησίς σου μου δίνει νέες δυνάμεις για να άνθίσω στον σκληρό αυτό χωρισμό. Άλλοτε-ξυπνούσα με τό μειδείαμα της χαράς εις τα χείλη, με την έλπίδα να σε συναντήσω. Ήσουν ό ήλιος μου και ή χαρά της ζωής μου. Η κακιάς μέρες μου έφαινοντο γλυκερές όταν άντίκρυθα τό θελκτικό πρόσωπό σου. Τώρα ό ήλιος δέν φωτίζει για μένα παρά μελαγχολικές και παγερές ήμέρες... Σκοτάδι στην ψυχή μου, όπως και στη ζωή μου.

Σοφία σου όρχίζομαι, ότι, αν δέν είχα μία άμυδρά έλπίδα να σε ξαναδώ γρήγορα, θα είμουν χαμένος άνθρωπος...

Σε αγαπώ αγάπρευτα, ψυχή μου, όδο της άνοίξεως και παρηγορία μου. Συλλογίζομαι της άτέλειωτης κουρέντης μας, τα γέλοιμας και τη γλυκεία μελαγχολία μας, καμιά φορά...

Συλλογίζομαι ότι είσαι ή μόνη γυναίκα που δέν φοβήθηκες την άσχημία μου... Ναί, τό ξέρω πως είμαι άσχημος, άλλα συγχώρεσα τη φύσιν που με έπλασε τέτοιον, ώστε να αγαπηθώ από σένα, καλή μου. Περιφρονώ την ανθρωπινή όμορφιά και σκέπτομαι με άνακούφισι ότι ή μόνη γυναίκα που αγάπησα και αγαπώ στον κόσμο με βρόσκει ύποπτο.

— Γιατί να σου λέω άνοησίες; Κοντεύω να γίνω μορδ παιδί... Σε φιλώ και περιμένω με άγωνία τό γράμμα σου, ψυχή μου Μιραμπώ

Του ίδιου προς την ίδιαν

Η άνησυχία μου δέν έχει όρια. Είμαι σάν τρελλός. Διαρκώς βλέπω έμπρός μου εικόνες φρίκης και τρόμου, και φοβούμαι για σένα, αγάπη μου...

Φοβούμαι τα πάντα. Την άρρώστειά, τόν θάνατο και την πίκρα της ζωής. Ποτέ δέν άρχισες τόσον καιρό να μου γράφης. Τί θα γίνω αν μου λείψη και αυτή ή παρηγορία;

Θά τρελλαθώ, Σοφία. Πρός Θεού, στείλε μου γρήγορα ένα γράμμα, έστω και δύο γραμμές, που θα με καθησυχάσουν.

Έλπίδα μου και χαρά μου, λυπήσου τόν δυστυχισμένο σου Μιραμπώ

Της Σοφίας προς τόν Μιραμπώ

Σου στέλνω της δυο γραμμές που μου ζήτησες. Είμουν άρρωστη σοβαρά, άλλα μην άνησυχής αγάπη μου. Διέτρεξα σοβαρό κίνδυνο, άλλα τώρα είμαι πολύ καλλίτερα. Η νοσταλγία μου για σένα κανονικά άνυπόφορο βάσανο. Της άτέλειωτης νύχτης της άπνείας, που έπάληψα με τό θάνατο, έδωνα έβλεπα διαρκώς έμπρός μου. Βλέπω ότι ή μελαγχολία σου και τα προαισθηματά σου δέν σε άπάτησαν. Σ' άφνιω γιατί ό γιατρός μου άπαγόρευσε να κοιμώμαι. Άδριο θα σου γράψω έκτενέστερα. Μην άνησυχής, σου έπαναλαβάνω. Έζησα μόνο και μόνο για σένα.

Σοφία

Του ιππότου νε' Ολν' προς

την κ. Ρεκαμιά

Σά; έζήτησα παντού, εις όλα τα σαλόνια, που έδόντο χθές, εις τούς χορούς, άκούη και εις τό θέατρο. Πουθενά δέν έλαμπε ή γλυκεία όμορφιά σας. Και άνησυχό μήπως ένας άλλος ευτυχέστερος έμοι χαίρεται την θελκτική συντοφία σας.

Γιατί μου ύπεσχέθητε ότι θα σας βλέπα κάθε βράδυ; Γιατί παίξετε με μία εύαισθητη καρδιά και με μία θερμλή λατρεία;

Γιατί δέν μου λέτε καθαρά ότι δέν είσθε για μένα;

Ήυλιέτα προς Θεού, παύστε τό επικίνδυνο παιχνίδι. Μία μέρα θα μετανοήσετε για τό κακό που μου κάμετε. Με βασανίζετε άδίκως με αυτή την φιλαρέσκεια, που εινε τό μόνο έλάττωμά σας, επιρριψατέ μου να σας τό είπω.

Είσθε φιλόρεσκη, φιλόρεσκη με πολλούς, και αυτό με βασανίζει σκληρά.

Ήθελα να είμαι ό μόνος, ό μόνος που θα είχε τό δικαίωμα να σας βλέπη, να σας θαυμάζη και να σας λατρεύ.

Ραούλ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Ο ΚΥΚΛΟΣ

(Ποίημα εκ του περιφημού άλλου Κεραυνίου ύποδηματοποιού και ποιητού Σπυριδωνος Πισσολη. Ποίημα του ίδιου μετεφράσθησαν και στην 'Εταιρεία).

Ήθελα κύκλος να γενώ νάρθη στο περιγύλι, στα μυρωμένα 'νάμσα λουλούδια να κυρβώ κι' όταν διαβίης να πετώ στη τυρφοή σου άγκυλή, να πέρω 'πο τα χείλη σου ένα φιλι άκριβό.

Και τα φτερά τ' αδύνατα ή αγάπη σου να βιάση που ν' ανεβώ στα σύννεφα στα βάθη τ' οδώνου, κι' άκόμα πιο ψηλότερα εκεί που σών ή πλάσι να πάγω νάρθη τη παγή τ' αθάνατον νερού...

Και να στο δώσω να τό πής, αθάνατη να γενής, βασίλισσα πεντόμορφη όσο δέ βαί' ό νους, Κι' έμένα ό τάφο; άς δεχτή μ' ό σύ! πάντα να μένης τού κόσμου τό προσκύνημα σε χρόνους μακρονούς...

Στ. Ηερούλιος

Της κομψόδης 'Αρμανάκ προς τόν δούκα της 'Ορλεάνης.

Αγαπητέ μου, σας παρακαλώ για τελευταία φορά να μη ξανάρθετε ποτέ στο σπίτι μου όταν λείπει ό κόμης. Προχθές μου έκαμε μία τρομερή σκηνη εξ αιτίας σας. Είπε πισίγνωστη ή ζήλεια του και φοβούμαι μη φανή χυδαίος μαζί σας. Θά σας γράψω τότε και που μπορούμε να συναντηθούμε, χωρίς να προκαλέσουμε της υποψίες του. Πρός τό παρόν θα σας ιδώ από μακριά στην αυδιανή παράστασι της όπερας. Είπε και αυτό κάτι... Τα μάτια μας θα είπουν εκείνα που κρατούν μυστικά ή καρδιές μας... Φοβούμαι, φοβούμαι για σας, για μένα και για τό σκάνδαλον που ό κόμης μπορεί να προκαλέση. Δεν τόν ξέρετε όπως εγώ και δέν φαντάζομαι πόσον εινε βίαιος. Η μαρκησία κ. Κ. θα σας δώση αυτό τό γράμμα στα χέρια σας. Πρόπει να τό στείλετε μόλις τό διαβάσετε, σας έξορκίζω! Πάντα να στείλετε τό γραμματά μου γιατί διατρέχομε και οι δύο πραγματικό κίνδυνο θανάτου.

Λικη σας

Αμαλία

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ

(Δράμα με κλωστοεπκινάδαν εις πράξεις 4)

ΠΡΑΞΙΣ Α'

(Αΐθουσα χορού. Έκείνος εις μίαν γωνία χαμένος την παρατηρεί άπλώς. Εκείνη μετ' όλην φιλαρέσκεια με σφδαιμούς έλεήμονας και με χέλη πλήρη καλοσύνης...)

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκινημένος).— Τί πρόσωπο, τί μάτια, τί στόμα γλυκό! Τί άγγελος σφαινοκατέβατος! Τί όνειρον! 'Αδύχ!

ΕΚΕΙΝΗ (θαμβευτική).— Με αγαπά άναμφιβόλως! Καλέ, τί λέγω; με λατρεύει. (Έγείρεται και κινείται πλησίον του). 'Αχ!

ΠΡΑΞΙΣ Β'

(Τό βραδάκι στο Ζάππειο)

ΕΚΕΙΝΟΣ (περιπατών).— Άγγέλε μου, φώς μου, λατρεία μου, άστρον μου! Σε λατρεύω!... ΕΚΕΙΝΗ (θαμβωμένη).— Πουλί μου, μαγεία μου, όνειρόν μου, αλή μου, τοιλλάνομαι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Θέλεις να γίνης δική μου; ΕΚΕΙΝΗ.— Μου προσφέρει τόν παράδεισον. ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Αχ!

ΕΚΕΙΝΗ.— Τί!

ΠΡΑΞΙΣ Γ'

(Τρεις μήνας μετά τόν γάμον)

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Βρώμα, στείγγα, πανούκλα!... ΕΚΕΙΝΗ.— Πρόστυχε, βλάκα, κτήνος, ζώον!...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Θά σου σπάσω τα πλευρά! ΕΚΕΙΝΗ.— Πάρε τα μούτρα σου... ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τούτ! Τούτ! (Της προσφέρει ένα έσθνος μπάντον πούτης ποικίλης).

ΕΚΕΙΝΗ.— Τύραννε! Κακοήγης! (Όρμά και ται βράζει με τα νύχια της τό δέξί μάτι). Νά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Της δίνει μία γροθιά και της βράζει δύο δόντια).— Νά και σύ!... (Επεμβαίνουν ένας σφδαιμόλογος, ένας όδοκατάρος και πολλοί καρποφύλακες).

Και πέφτει ή αύλακα και έσκαλονθεται να πέση... Εξο!

Ο κ. Ανάποδος

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΕΡΩΤΟΣ

Τυχάτως έγνωρίσθημεν,

Μοιραίως ήγαπήθημεν,

Βραδέως έχορρίσθημεν,

Ταχύ έλησμονήθημεν.

ΜΩΡ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ

(ΤΟΥ ΕΡΡ. ΛΑΒΕΝΤΑΝ)

Η κυρία ντε Τρανσύ, 60 ετών.
Ο Παύλος Μπερνόν, είκοσιεπτά ετών, δραματικός συγγραφέας.
(Είς της κ. ντε Τρανσύ).

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Πώς ήταν αυτό, αγαπητέ μου; Πόσον καιρό έχω να σας ιδώ! Δεν λησμονήσατε εντελώς την παλαιά φίλη της μητέρας σας;

ΠΑΥΛΟΣ.—Όχι, κυρία. Η απόδειξις είναι ότι ήλθα να σας ιδώ...

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Πόσοι μήνες πέρασαν από την τελευταία επίσκεψί σας!

ΠΑΥΛΟΣ.—Ένας χρόνος.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Ναι. Θυμάμαι ότι έπρεπε να σας πανδρεύω... Θυμάμαι επίσης ότι δεν θέλατε με κανένα τρόπο να πεισθήτε. Μου κρατήσατε κακία...

ΠΑΥΛΟΣ.—Όχι.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Πρέπει να είσθε ειλικρινής.

ΠΑΥΛΟΣ.—Είμαι ειλικρινέστατος.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Πρέπει να με δικαιολογήσετε. Μ' άρσεν να παντρεύω τους νέους. Η μητέρα σας, που ήταν η καλλίτερή μου φίλη, με όνομα Κυρία των Συνοικισίων. Θέλησα να σας εγώ μια καλή νύφη. Εσείς δεν δεχθήκατε. Έπί τέλους, ως μη μιλάμε πεύα περί αυτού του ζητήματος...

ΠΑΥΛΟΣ.—Απεναντίας. Ήλθα να μιλήσωμε γι' αυτό.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Θέλετε να παντρευθήτε;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναι, κυρία. Άλλαξα γνώμη.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Είσθε ειλικρινής;

ΠΑΥΛΟΣ.—Μάλιστα.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Έλατε δά! Δεν θα το υπέθετα ποτέ. Αυτό είναι αληθινό θαύμα! Άς είνε, φίλε μου, είμαι ένθουσιασμένη μαζί σας... Μπαρλό! Μόνο... τί κότμα!

ΠΑΥΛΟΣ.—Γιατί;

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Θυμάστε ότι προσώριζα για σας την δεσποινίδα ντε Καλέτ... μια χαριτωμένη νέα...

ΠΑΥΛΟΣ.—Λοιπόν;

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Παντρεύθηκε...

ΠΑΥΛΟΣ.—Αλήθεια;

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Τόσο γρήγορα!; Μην άστειεύσθε...

Ίσως εύρουμε καμιά άλλη.

ΠΑΥΛΟΣ.—Μου είχατε προτείνη μιá άλλη...

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Την δεσποινίδα Σαιν Ρενέ!

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναι!

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Έγινε καλόγρη.

ΠΑΥΛΟΣ.—Από άπελπισία;

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Δεν πιστεύω... Άς είνε. Θα εξετάσω το ζήτημα. Πέστε μου μόνο ένα πράγμα. Γιατί αυτή η αϊφνιδια μεταβολή εις της ιδέας σας; Πού σας ήλθε αυτή ή ξαφνική επιθυμία να παντρευθήτε;

ΠΑΥΛΟΣ.—Θά έννοήσετε άμέσως.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Μαντεύω. Βαρεθήκατε τη ζωή του χαρσονιού, και της άνόητης και κουραστικής διασκέδασις της...

ΠΑΥΛΟΣ.—Δεν είνε αυτό.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Ίσως ή πληξίς της μοναξιάς...

ΠΑΥΛΟΣ.—Όχι. Έχω πολλές συντροφίες.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Ίσως όνειρεύσθε ένα σπιτάκι, μιá γυναικόβλα, πολλά παιδάκια... Ένα ήσυχο περιβάλλον.

ΠΑΥΛΟΣ (ελρονιστός).—Την σύντροφον του βίου και τα άδωα ξανθά κεφαλάκια; Όχι, κυρία. Δεν συνεννοούμεθα.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Η αλήθεια είνε ότι δεν σας έννοω.

ΠΑΥΛΟΣ.—Θά σας μολογήσω την αλήθεια, πρώτα γιατί έξω πώς με συμπαθάτε ιδιαιτέρως.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Σας συμπαθώ, άν και είσθε ένας μεγάλος έγωιστής. Ένα θηρίο.

ΠΑΥΛΟΣ.—Εσείς ξέρετε και τα δαμάζετε τα θηρία. Γιατί είσθε μιá πολύ έξυπνη γυναίκα, που τά έννοεί όλα.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Ίσως.

ΠΑΥΛΟΣ.—Σε σας μπορώ να τά είπω όλα.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Τότε σας άκούω. Μεταχειρίζεσθε τόσες

προφυλάξεις, ώστε ύποπτεύομαι... Γιατί θέλετε να παντρευθήτε;

ΠΑΥΛΟΣ (άποφασιστικά).—Γιά να έργασθώ! Νά γράψω ένα δράμα. Ένα μεγάλο έργον τέχνης.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Γι' αυτό;

ΠΑΥΛΟΣ.—Μόνο και μόνο γι' αυτό. Μου λείπουν αι παρατηρήσεις έκ του φυσικού. Πρέπει να εγώ μιá γυναίκα, που θά μπορώ ν' αναλύω κάθε στιγμή... Νά παρατηρώ κάθε κίνησή της και βλέμμα της. Αυτή ή γυναίκα πρέπει να είνε δική μου. διαρκώς, πρόχειρη. Θά γράψω ένα δράμα, που θά έχω τεραστίαν έπιτυχίαν.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Και ποιός θά είνε ο τίτλος του δράματος;

ΠΑΥΛΟΣ.—Η Τριάς.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Δεν έννοω...

ΠΑΥΛΟΣ.—Δεν μπορεί να γράψη κανείς ένα έργον όταν άγνοεί το θέμα. Έτσι θά μελετήσω τόν γάμο από κοντά. Ένας σύζυγος, μιá σύζυγος... κι' ένας έραστής.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Άλλω, φίλε μου, δεν είναι νομίζω άπαράιτητο το τρίτο πρόσωπο εις ένα ταιριασμένο ζευγάρι... Δεν πιστεύω να ύποθέσετε ότι εγώ... δεν είμουν πιστή εις τόν κ. ντε Τρανσύ.

ΠΑΥΛΟΣ.—Τότε θά σας άπατούσε αυτός.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Ποτέ!

ΠΑΥΛΟΣ.—Πού τό ξέρετε;

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Και σεις θά άπατήσετε την γυναίκα σας;

ΠΑΥΛΟΣ.—Βεβαίως.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Και τό έχετε σίγουρο από τώρα;

ΠΑΥΛΟΣ.—Όχι, αλλά τό προβλέπω.

Άλλωστε θέλω να την μελετήσω και να ψυχολογήσω τί θά αίσθανθή ή γυναίκα μου όταν τό μάθω... Μόνο έτσι θά μπορέσω να γράψω το δράμα μου έκ του φυσικού... Θά δώ τις άνησυχίες της, την ταραχή της, τη ζήλεια της, θά άκούσω τά παράπονα της, θά ιδώ τά δάκρυά της... Τόσα πράγματα θά γράψω, κυρία!

Πρέπει να είναι μιá εύλασθητή κόρη, μιá κόρη έξαιρετικά εύλασθητή και καλή... Θά μου εύρετε αυτή την γυναίκα;

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Μάλιστα σοβαρά;

ΠΑΥΛΟΣ.—Σοβαρότατα.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Θέλετε να θυσιάσω ένα άδωο πλάσμα εις τόν έγωισμό σας;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ο γάμος είνε πάντα μιá διπλή θυσία.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Εγώ τόν θεωρώ ως ένα μυστήριο. Εσείς θέλετε να κάμτε πειράματα έγωιστικά. Δεν θά οά; βοηθήσω, αγαπητέ μου. Η γυναίκα σας θά ήταν πολύ δυστυχισμένη!

ΠΑΥΛΟΣ.—Όλες ή γυναίκες τών μεγάλων άνδρών ύπηρεζαν δυστυχίες. Ο ρόλος τους είνε να χρησιμεύουν ως έμπνεύστρια.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Είσθε τρελλός. Μην έλπίζετε ότι θά σας βοηθήσω εγώ να παντρευθήτε...

ΠΑΥΛΟΣ.—Θά είσθε ή αίτία της πνευματικής καταστροφής μου.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Δεν με ένδιαφέρει. Θά σώσω μιá γυναίκα.

ΠΑΥΛΟΣ.—Δεν θά γράψω ποτέ τό δράμα μου έκ του φυσικού.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Λυπούμαι πάρα πολύ...

ΠΑΥΛΟΣ.—Θά ήταν γι' αυτήν ή δόξα, ή άθανασία.

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Μιá γυναίκα προτιμά άπλώς την εύτυχία και την άγάπη... Δεν μάς ένδιαφέρει ή δόξα και ή φιλολογία...

Άς άφήσουμε δώος αυτή τη συζήτηση, παιδί μου. Βλέπω ότι είσθε μονάχα ένας μαθητευόμενος εις ζωής...

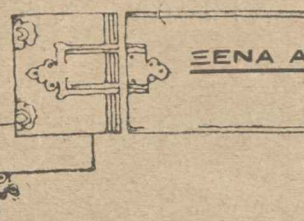
ΠΑΥΛΟΣ.—Κυρία!

ΚΑ ΝΤΕ ΤΡΑΝΣΥ.—Έχετε ανάγκη από ένα καλό μάθημα...

Θά σας τό δώσω ή ζωή. Μιá μέρα θά ύποφέρετε πραγματικά γιατί δεν θά βολέκετε την αληθινή εύτυχία, δηλαδή μιá άφροσύμη σύντροφον του ταξιδιού αυτού που λέγεται ζωή. Σήμερα ζητεί μιá γυναίκα γιά να την άπατήσετε και να γράψετε ένα έργο. Άύριο θά ζητάτε μιá γυναίκα γιά να ζήσετε εύτυχής και δεν θά την βρ- σκετε. Θά έχετε γράσει και θά χάσετε έτσι και την οικογενειακή εύτυχίαν και την φιλολογικήν δόξαν...

Έρρ. Λαβεντάν

ΠΡΑΞΕΙΤΑΙ επίπεδον πιστήριον έχον πλάκα 100 Χ 140 δον- μενον να πέρνω 4 σελίδας μεγίστης έφημερίδος και τυπωδον 1200 φύλλα καθ' ώραν. Μοναδικόν διά καθημερινήν έπαρχιακήν έφημε- ρίδα. Πληροφορία εις τα γραφεία μας.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΙΤΟΥΦΕΚΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

(ΤΟΥ ΕΥΓ. ΜΟΡΑΝ)

Θά είμωνα τότε δεκάξη χρόνων. Κοντεύω τώρα να φτάσω τά είκοσι πέντε, αλλά θυμάμαι τά γεγονότα που θά σας διηγηθώ σά να γίνονταν ακόμη χθές.

Είταν ο Ιανουάριος του 1814. Δυό μήνες τώρα ο έχθρος μάς είχε άποκλείσει μέσα στο Σαλβούργο, σάν τόν ποντικό στην τρύπα του. Ο χειμώνας εΐταν τρομερός και τό χιόνι έπεφτε άκατάπαντα. Περισσότερο άποδεκνίτη ή φρουρά μας ή πείνα και τό κρύο παρά οι σφαίρες του έχθρου.

Στό σπίτι μέναμε μόνο εγώ κ' ή μητέρα μου. Ο πατέρας μου εΐταν λοχίας σημαφόρος σ' έναν από τους λόχους της πολιτοφυλακής. Ένα πρωί ήρθε από τά προχώματα στό σπίτι κι' άφού φίλησε τη μητέρα μου την έρώτησε γιά μένα. Η μητέρα μου του άπάντησε ότι δεν είχα γυρίσει ακόμα από τό στρατιωτικό σχολείο, στό όποιο ο ίδιος είχε φροντίση να μπό. Νά σου έκείνη τη στιγμή γύρισα κ' εγώ από τό σχολείο με τό τουφέκι επ' ώμου, και με τις μπαλλίσκας στη μέση, εύτυχής γιατί ζούσα, παρ' όλη τη δυστυχία της έποχής μου. Ο πατέρας με κύταξε κατάματα και μου είπε:

—Πες μου, παιδί μου, άν έμαθες τίποτε από την τέχνη του πολέμου;

—Εγώ του άπάντησα με περηφάνεια:

—Νομίζω, πατέρα, πως κατι έμαθα.

Και πράγματι είξερα ότι δέ βρισκότανε κανείς γύρω σε άκτίνα δέκα λευγών, που να μπορούσε να με διδάξη πώς να μεταχειρι- ζομαι καλλίτερα το μικρό μου τουφέκι.

—Γιά να δώμε, είπε ο πατέρας μου, στάσου εις προσβολήν. Πολύ καλά. Τώρα έτοιμάσου προς έφοδον!

Ο πατέρας μου φαινότανε πολύ εύχαριστημένος από τας κινήσεις μου, αλλά δεν είπε τίποτε ως ότου ή μητέρα πήγε στην κουζίνα γιά να του έτοιμάση κάτι να φάη. Τότε μ' έτράβηξε κοντά του και μου είπε με γλυκύτητα:

—Άκου, παιδί μου, ο έχθρος σκότωσε πολλούς από τους δικούς μας κι' άφησε και πολλούς πληγω- μένους. Ο καλλίτερος σκοπευτής του Λόχου μας, ο δεκανεύς Λαζουά, είναι με δυό σφαίρες στό στήθος. Πρέπει να βρούμε άλλο. Σ' αυτή την περίσταση ο καθένας πρέπει να κάνει με προθυία τό καθήκον του και κάτι παραπάνω. Θέλεις ν' άντικαταστήσης τό σκοπευτή Λαζουά;

Η καρδιά μου άρχισε να πάλλη, δυνατά και τά μάτια δάκρυσαν κ' έτσι δέ μπόρεσα ν' άπαντήσω.

Ο πατέρας μου όμως κατάλαβε ότι άν ή συγκίνησις μου δεν εΐταν από χαρά, δεν εΐταν όμως κι' από φόβο.

Η μέρα πέρασε. Τό ίδιο βράδυ, ενώ ή μητέρα μου κοιμότανε, εγώ με τό τουφέκι μου στη ράχη κι' ο πατέρας μου με τη κα- ραμπίνα του επ' ώμου, φύγαμε γιά τό στρατόπεδο. Έτσι εΐναι στρατιώτης. Ένα μήνα όλα πήγαιναν καλά. Στην άρχή έκανα μι- κρές ύπηρεσίας, χωρίς να κάνω και επίδειξη της σκοπευτικής μου ικανότητος. Όστόσο όμως αυτό δέ μ' έμπόδιζε να ρίχνω κάτω με την καραμπίνα του πατέρα μου κάθε άυστριακό στρατιώτη που θά τολμούσε να ξεμυτίση από τό δάσος. Έσοκπενα καλλίτερα κι' από τούς παληούς στρατιώτες κ' έκείνος που θά πυροβολούσα εΐταν χαμένος.

Ένα πρωί, κατά τά χαράματα ο λοχαγός της φρουράς φώναζε τόν πατέρα μου και του είπε:

—Λοχία Βιγρόν, κάθε μέρα που περνάει ο έχθρος μάς στενο- χωρεί περισσότερο. Άν εξακολουθήση αυτή ή κατάσταση, σε κατώ- μέρες θά βρισκεται μέσα στα τέλη, πράγμα που δεν πρέπει να γείνη.

Λοιπόν, ο διοικητής διάταξε να γίνη άποψε γενική έξοδος. Θά μπο- ρέσουμε έτσι να διασχίσουμε τόν έχθρο και να έννοήσουμε με τό στρα- τό της Δουνεβίλ, όποτε θά χτυπήσουμε τούς Αυστριακούς από πίσω.

Η διοικία σου θά είναι ή έμπροσθοφυλακή, λοχία. Πρέπει ή να ύπερβαλγής τόν έχθρο ή να πεθάνης πολεμώντας.

—Έτσι θά γίνη, άπάντησε ο πατέρας μου.

Η νύχτα έκείνη εΐταν τρομερή. Ο έχθρος, δεν έξω πώς, είχε μάθει τό σχέδιό μας και μάς ύποδέχτηκε με βροχή σφαισμών. Έν- τούτοις άντιστάθηκαμε ήρωικά ως τό βράδι, με τόσο πείσμα, ώστε κανένας από μάς δεν άκουσε τό σάλπισμα της ύποχωρήσεως και όταν

πιά ένύ- χτωσε βρε- θήκαμε πε- ρικυκλωμέ- νοι από τόν έχθρο, χω- ρίς καμιά έλπίδα σω-

τηρίας. Οι πολιτοφύλακες έδειξαν άφάνταστο ήρωισμό και όταν σκοτωνότανε κανείς ο διπλάνος του πολεμούσε γιά δύο. Από την ένομοτία μου δυό μονάχα είχαν άπομείνει. Έμένα φαίνεται, έπειδή είμουν μικρός, θά με έξέλασαν οι σφαίρες. Ο πατέρας μου είχε φάει μιá σπαθιά στόν ώμο και μ' όλον τούτο τόν έβλεπα να κρατά ή ακόμα ψηλά την σημαία, μέσα στους καπνούς της μάχης.

Έπί τέλους τό τουφεκίδι έπαυε. Τά πολεμοφόδια μας είχαν σο- θεί. Τό τέλος είχε φτάσει. Η λέξις με πνίγει ακόμα όταν τό συλ- λογίζομαι—άναγκαστήκαμε να παραδοθώμε. Δυό ώρες ύστερότερα μάς έφυλάκισαν σε μιá μεγάλη έπαυλη, που είχε γλυτώσει από τά κανόνια.

Ένας Αυστριακός στρατάρχης με τό έπιτελείο του ήρθε να δη- τούς αιχμαλώτους. Διέταξε να περιποιηθύν τούς τραυματίες, και όταν είδε τόν πατέρα μου με τά διακριτικά σημάτα του σημαιοφό- ρου του ζήτησε να του παραδώση τη σημαία. Ο πατέρας μου, που είχε τά χέρια του άδεια, του άπάντησε ότι δεν ήξευρε πού είνε. Τότε ο στρατάρχης στράφηκε προς ένα άξιωματικό και του είπε:

—Πολύ καλά, άν ο λοχίας Βιγρόν δέ θυμηθή ως άβαν τό πρωί, να τουφεκισθή.

Όταν έφυγαν, ο πατέρας μου μάς είπε σιγά ότι όταν είδε να χάνουμε τη μάχη, έβγαλε τη σημαία από τό κοντάρι της, τό όποιο έρριξε σ' ένα λάκκο, και τό πανί τό τώλιξε στό χορμί του. Μου τό έδωσε τότε και τό έκρυψε στους κόλπους του, μη θέλοντας να βρεθή άπάνω του την άλλη μέρα που θά τουφεκίζοτανε.

Τό βράδυ ο έχθρος ήθελε να στείλη λευκή σημαία στό Σαλ- σβούργο προκειμένου να ζητήσει όλιγόωρο άνακωχή γιά την ταφή των νεκρών και ζήτησε ένα από έμάς γιά να χρησιμεύση ως οδηγός στό σημαιοφόρο. Ένας παλιός σύντροφος, που ήξερε καλά τόν τόπο

δέχτηκε να συνοδεύση τόν άξιωματικό. Άξαρνα όμως άνεκαλύφθη ότι δεν ύπρχε πανί γιά να δε- θούν τά μάτια του σημαιοφόρου. Μιá ιδέα μου ήρθε. Ήταν τολμηρή κ' επικίνδυνος, αλλά άξιζε να την δοκιμάσω.

—Άν θέλετε, είπα, έχω πανί γιά να δέσω τά μά- τια του σημαιοφόρου.

Κι' άμέσως έβγαλα τη σημαία, δίπλωσα από μέσα τό κόκκινο και τό μπλε κι' απέσω άφρησά να φαίνεται μονάχα τό άσπρο. Ο πατέρας μου κατέ- λαβε άμέσως την πονηρία μου κ' έξήγησε στη γλώσσα του τόπου μας σάν οδηγό ότι, την ώρα που θά γινόσαν οι διαπραγματεύσεις, έπρεπε να

το παραδώση στους δικούς μας.

Τό πανάρι φάτιζε λίγο και γι' αυτό, χάρι στη θεία Πρόνοια, τό τέχνασμα μάς πέτυχε και ο άξιω- ματικός άνέβηκε στό άλογο και με τά μάτια δεμένα άκολούθησε τό όρκο. Μονάχα με τό μυαλό μπο- ρούσαμε να παρακολουθήσουμε τόν έχθρο που έ- φερε τη σημαία μας στό στρατό μας.

Η νύχτα προχωρούσε. Άκούσαμε τό ραβδί της Μητροπόλεως να σημαίνει τις ώρες. Και τέλος άκούσαμε τό τις εϊ του σκοπού. Ο άπεσταλμένος της άνακωχής είχε επιστρέψει. Έγώ έτρεξα προς τόν οδηγό.

—Η σημαία σώθηκε; τόν έρώτησα.

—Ναι, αλλά έμεις είμαστε χαμένοι, μου άπάντησε. Κι' άμέσως μου έξήγησε πώς τό σχέδιό μας, έπέτυχε και πως ο άξιωματικός κα- τόπτι τό άνακάλυψε και γύρισε μανιωμένος. Πράγματι, τόν είδαμε σε λίγο να έρχεται συνοδευόμενος από ένα άνώτερο άξιωματικό, προς τόν όποιον έδειξε τόν οδηγόν.

Διατάχθηκε να σημάνουν τό σάλπισμα της θανάτωσης, φά- νασε ο άξιωματικός ο άνδρωπος αυτός θά τουφεκισθή.

Δεν εΐταν αυτός, λοχαγέ μου, είπα, εγώ και προχώρησα και σπάθηκα μπροστά του. Εγώ συνέλαβα αυτό τό σχέδιο...

Με συγκομίζει, άξιωματικέ μου, είπε ο πατέρας μου. Εγώ είμαι διοικητής του άποσπάσματος και είμαι υπεύθυνος γιά τας πράξεις τών άνδρών μου...

—Πώς λέγεσαι, ρώτησε ο άξιωματικός.

—Λοχίας Βιγρόν, άπάντησε ο πατέρας μου.

—Πολύ καλά, λοχία Βιγρόν, θά τουφεκισθής άμέσως.

—Μάλιστα, λοχαγέ μου, πόλεμος είνε. Τη μόνη χάρη που σάς ζητώ είνε να τουφεκισθής από τούς άνδρες μου.

Ο άξιωματικός κοίταξε καλά στά μάτια τόν πατέρα μου και του είπε:

—Καλά.

Έτρεξα άμέσως στον πα- τέρα μου γιά να του μι- λήσω.

Η ΑΡΛΕΖΙΑΝΑ

(ΤΟΥ ALPHONSE DAUDET)

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τα Μεγαλειότερα Πράγματα του Κόσμου

Η μεγαλειότερα κρεμαστή γέφυρα της γης είνε η μεταξύ Νέας Υόρκης και Μπρούκλιν. Τό κεντρικόν αὐτῆς τόσον ἔχει μήκος 486 μέτρων καί τό δύνον της μήκος είνε 1823 μέτρων.

Τό ὑψηλότερον ἐν ἐνεργείᾳ ἡφαίστειον είνε τὸ Ποποκατεπέτλ (Κατίζον Όρος) κείμενον 35 μίλλια μεσημβρινουδυνικῶς τῆς Ποινέμπλα τοῦ Μεξικοῦ. Ἐχει ὕψος 5420 μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καί περιφέρειαν κρατήρος 5 χιλιομέτρων.

Η μεγαλειότερα ἀπόστασις μεταξύ δύο τηλεγραφικῶν στυλῶν είνε στός Ἰνδίας, μεταξύ Βεζόραχ καί Ζωατινάγκ. Ἀπέχουν ἀλλήλων 1820 μίλλια καί ὑποβάσταζον τὸ τηλεγραφικὸν σύρμα ὅπερ διέρχεται ἀνωθεν τοῦ ποταμοῦ Κισινάχ εἰς ὕψος 365 μέτρων.

Η μεγαλειότερα λίμνη γλυκοῦ νεροῦ είνε ἡ Σουπέριορ, ἔχουσα μήκος 400 μίλλιον, πλάτος 160 καί ἐπιφάνειαν 32.605 τετραγωνικῶν μίλλιον. Ὁ μέσος ὅρος τοῦ βάθους της είνε 273 μέτρα, τὸ δὲ μέγιστον βάθος 365 μέτρα. Η ἐπιφάνεια αὐτῆς είνε 193 μέτρα ὑπὲρ τὴν θάλασσαν.

Τό μεγαλειότερον σπῆλαιον είνε τὸ Μαριούθ εὐρισκόμενον στὴν Κομητεία Κεϊντόνκι. Ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα ἀνώμαλα χωρίσματα καί στοῖας μεγάλων διαστάσεων, τινὲς τῶν ὁποίων χωρίζονται ὑπὸ πλωτῶν διακλαδώσεων τοῦ ὑπογείου ποταμοῦ ἔχον, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ νερά εὐρίσκονται ψάγια τυφλά.

Η μεγαλειότερα ὑπόγειος σήραγγα στὸν κόσμον είνε τοῦ Ἁγίου Γουτάρδου, ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Λουκέρνης-Μιλάνου, ὅπου διασταυρῶνται ὅλοι οἱ πανευρωπαϊκοὶ σιδηρόδρομοι. Η σήραγγα εὐρίσκεται εἰς βάθος 474 μέτρων ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ἐν Ἀντερματ καί 1820 ὑπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Καστερὰν τῆς ὁροσειρᾶς τοῦ Ἁγίου Γουτάρδου, τὸ πλάτος της είνε 8 μέτρα, τὸ ὕψος της 5.75 καί τὸ μήκος της 9.12 χιλιομέτρα.

Τὰ μεγαλειότερα δένδρα τοῦ κόσμου εἰναι τὰ Μαριούθ, εὐρισκόμενα στὴν Καλλιφορνία. Ἐνα ἐξ αὐτῶν μετρηθὲν εὐρὴν ἔχον ὕψος 115 μέτρων, καί περιφέρειαν τοῦ κορμοῦ εἰς μὲν τὴν βάσιν 33 μέτρων, ὀλίγον δὲ ἀνωθεν τοῦ ἐδάφους 23 μέτρων. Η ηλικία των ὑπερβαίνει τὰ 2000—2500 χρόνια.

Η μεγαλειότερα ἐρημος είνε ἡ Σαχάρα, ἐκτεταμένη ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ μέχρι τῶν πεδίων τοῦ Νείλου. Η ἔκτασις της καταλαμβάνει 6000000 τετραγ. χιλιομέτρα. Κάθε πέντε, δέκα καί ἐξοικιστοὶ πέφτουν στὴ Σαχάρα κοσμογονικὰς βροχῆς. Τὸ καλοκαίρι τὴν ἡμέραν ἡ ζέστη είνε τρομερά, ἀλλὰ τὴν νύκτα κάνει κρύο. Τὸν δὲ χειμῶνα ἡ θερμοκρασία πολλὰς φορὲς κατέχεται τὸ μηδέν.

Η μεγαλειότερα τὰς Πυραμίδων είνε τοῦ Χέοπος. Ἐχει ὕψος 137 μέτρων καί βάρος 5.052.500.000 ἐκάδων, χωρητικότητά δὲ 2.325.000 τετρ. μέτρων.

Τὸ σπουδαιότερον φρούριον είνε τὸ Γιβραλτάρ, εὐρισκόμενον ἐπὶ βραχώδους Χερσονήσου, προεξοχούσης ἐν τῇ θαλάσῃ εἰς μήκος 5 χιλιομέτρων καί πλάτος 1200, ὁ κεντρικὸς αὐτοῦ βράχος ὑψοῦται 43,7 μέτρα ὑπὲρ τὴν θάλασσαν. Η βορεία αὐτοῦ πρόσφορος είνε σχεδὸν κἀθετος καί ἡ ἀνατολικὴ πλήρης φοβερῶν κρημνῶν. Η τακτικὴ φρουρά του ἐν καιρῷ εἰρήνης σύγκειται ἐκ 12000 ἀνδρῶν.

Ο ΕΚΤΑΚΤΟΣ

Ἐννοοῦσε νὰ μ' ἀναγκάσῃ νὰ τὸν τουφεκίσω. Ἀλλ' αὐτὸ ἔβλεπε ἀδύνατον! Ὁ πατέρας μου μ' ἀγκάλιασε, μὲ φίλησε καί μοῦ εἶπε:

— Σιωπὴ! Δὲν μπορεῖς νὰ μιλάς ἐστὶν στὸν ἀνώτερό σου. Μπρὸς τὸν ἐχθρό δὲν εἶσαι παιδί μου. Εἶσαι μόνον στρατιώτης. Εἶμαι δικηγόρος σου. Ὑπάκουσε.

Μὰς ἔδωκαν τὰ φυνόγγια ποὺ εἶχαν πάρει ἀπὸ τοὺς πληγωμένους μας. Ἐβλεπὰν τὸν πατέρα μου σὲ ἀπόστασι δέκα πέντε βήματων καί τότε ὁ ἴδιος ὁ πατέρας μου σήκωσε τὸ χερί του καί μὲ αὐστηρὰ φωνὴ διατάξε:

— Εἰς σκοπὸν!

Τὸ τουφέκι μου ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ἐτρεξα στὸν πατέρα μου καί ἔπειτα ἠμιλυπόθυμος στὴν ἀγκαλιά του.

— Παιδί μου, μοῦ εἶπε, αὐτοὶ οἱ ἀγῆστοι νεοσύλλεκτοι τουρκοὶ δὲν ἔχουν κακὸς· θὰ μὲ βασανίσουν. Ἐσὺ σκοπεύεις καλά. Βασίζομαι σὲ σένα. Μοῦ τὸ ὑποσχέσαι; Πρὸς χάριν τῆς ὑπέρτας σου.

Καί συγκινηθὼς μ' ἀγκάλιασε καί μὲ φίλησε. Οἱ ξένοι ἀξιωματικοὶ εἶχαν συγκινηθεῖ. Ἐγὼ ἐκλαίγα. Τότε ὁ πατέρας μου εἶπε νὰ σταθῶ μὲ τοὺς ἄλλους καί δὲν ἐπῆγα στὴ γραμμὴ μου φώναξε:

— Εἰς προοχών!

Ἐπειτα ἔδωσε τ' ἄλλα προστάγματα καί τέλος ἐφώναξε: «Πῦρ! Τὸν ἐπυροβόλησαν. Τὸν ἐκόκτωσαν!... Αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Eug. Morgan

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΑ «ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ»

Προσκυνητὴ ἐγὼ καί λάτρισα στῆς ἀγάπης τὸ ὄγιστῆρι. Ἐξέλειο γιὰ σένα γέμισα τῆς καρδιάς μου τὸ ποτήρι. Καί στὰ χέρια μου κρατῶντάς το τὸ ποτήρι τὸ γεμάτο Στόφερα, ὁ καλὲς μου, κ' ἔτρεμα μὴ χυθῇ μὴ στάλα κάτω. Μά, πρὶν φτάσω, ἡ Μοῖρα μουδεῖε τὴν ὥραία μου πίστη ψεύτρα. Κι' ἀπ' τὸν ἴδιο δρόμο γύρισα ταπεινά, σκυφτά, σὰν κλέφτρα. Καί τοῦ ποτηριοῦ τὸ ὄγισμα, τώρα ἀνώφελο γιὰ μένα, Τὸ ἔρριξα στὰ λησμοβότανα ποὺ εἶδα γύρω μου ἀπλωμένα.

Γ. Δροδίνης

INTERMEDIA

Μάθε τὸν πόνο τὸ γερό
Βουβρὸς στὰ δόντια σου ν' ἀλέθῃς.
Χῦνε τῆς λήθης τὸ νερὸ
Μὲς' στὸ πικρὸ κρασί τῆς μέθης.

Θὰ πᾶς κι' αὐτὸ μὴν ὁμορφιά
Καί πρὶν νὰ γερῇ ἀκόμα ὁ χρόνος,
— ἔχει ὁ Θεός! — τὰ ἔφτα καρφιά
Θὲ νὰ μᾶς βάλῃ ὁ νέος ὁ πόνος!...

Ὅριζε, μοῖρα τὸ μοιρῶ,
Ἐσὺ ποῦ γνέθεις καί ξεγνέθεις,
Χῦνε τῆς λήθης τὸ νερὸ
Μὲς' στὸ πικρὸ κρασί τῆς μέθης.

Γ. Γρυτάρης

ΡΟΔΟΥ ΜΟΣΚΟΒΟΛΗΜΑ

Ἐφ' ἑτοῦ, ἄγρια μ' εἰδείρεν ἡ βαρυνειωσιά,
Ποῦ μ' ἔπιασε χωρὶς φωνῆ καί μ' ἤρξε χωρὶς νιάτα
Κι ὥρα τὴν ὥρα πρόσμενα νὰ σωριασθῶ βαρεῖά,
Στὴ χιονισμένῃ στράτα.

Μὰ ἐχτές, καθὼς μὲ ἔλασε τὸ γέλιο τοῦ Μαρτίου
Κ' ἐκίνησα νὰ ξαναβῶ τ' ἀρχαία τὰ μονοπάτια,
Στὸ πρῶτο μωσκοβόλημα ἐνὸς ὁδοῦ μακρινοῦ
Μοῦ δάκρυσαν τὰ μᾶτια...

Κωδῆς Ποταμῆς

ΣΑΛΕΥΑΝ Τ' ΑΥΓΙΝΑ ΡΟΔΑ...

Σάλευαν τ' αὐγινὸν ρόδα
στὸ χαμόσπιτο ἀπὸ πλῶμα...
(κι' ὦ, γιατί, ἀδερφοῦλή μου,
κι' ὦ, γιατί νὰ σ' ἀγαπήσω;)

Αὐγινὰ καί γιορτινὰ
στὸν καλὸν ἥλιο ὅπλωμένα.
(κι' ὦ, γιατί, ἀδερφοῦλή μου
νὰ μ' ἀγαπᾷς καί μένα;)

Μὰ ἦρθε τὸ χινόπωρο.
ἀπ' τὸν κρύο τὸ λογγό πλῶμα
(γραφτὸ εἶταν, ἀδερφοῦλή μου
νὰ σ' ἀγαπήσω...)

Νέκρωσαν ὁ ἀνθρώπος
καί τὰ ρόδα καὶ μένα...
(γραφτὸ εἶταν, ἀδερφοῦλή μου,
νὰ μ' ἀγαπᾷς καί μένα...)

Ναπολέων Λαπαθιώτης

βλεπε τὸ γυιό της.

Ὁ Γιάννης ἐξοικωπὴν στὴν ἴδια κάμαρα μὲ τὸν Καντέο. Ἡ φτωχὴ μάννα ἔστησε τὸ κρεββάτι της πλάι στὸ δωμάτιό τους. Ἦρθε ἡ γιορτὴ τοῦ Ἀγ-Λιά προστάτου τῶν νοικοκυραίων καί ἔγινε μεγάλο γλέντι στὸ σπίτι. Ἐχόρευαν μὲ τὸ παρπάνω, ὁ Καντέος μάλιστα ἔκαψε τὴν καινούργια του μπλούζα. Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ Γιάννης φαινότανε εὐχαριστήμετος. Ἠθέλησε νὰ χορεύῃ τὴ μητέρα του καί φτωχὴ γυναίκα ἔκλεινε ἀπὸ χαρὰ. Τὰ μεσάνυχτα πῆγαν νὰ κοιμηθοῦν. Ὅλοι εἶχαν ἀνάγκη ὕπνου. Μονάχα ὁ Γιάννης δὲν κοιμήθη.

Τὴν ἄλλη μέρα ξημερώνοντας ἡ μητέρα ἀκούσε κάποιον νὰ περνᾷ τρεχοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιό της. ἔχει σὰν μὴ προσάσθηται. Γιάννη εἰσαι σὺ; Ὁ Γιάννης δὲν ἀπάντη. Γρήγορα γρήγορα ἡ μητέρα σηκώνεται καί βγαίνει ὅσω. Γιάννη ποῦ πᾶς; Τὸν βλέπει ν' ἀνέβαινεν στὴν ἀποθήκη; ἀνέβαινε καί αὐτὴ πλῶμα του. — Παιδί μου, γιὰ τὸ Θεό! Ἐκεῖνος κλεῖ τὴν πόρτα καί σὺρε τὸν σῦρτη. Γιάννη, Γιαννάκη μου, ἀπάντησε μου, τι πᾶς νὰ κάνῃς! Ψηλαφῆς μὲ τὰ γόνακα χέρια της ποῦ ἔτρεμαν ζητεῖ τὸ λουκέτο. Ἐνα παραθυρὸ ποῦ ἀνοίγεται, ὁ θάνατος ἐνὸς σώματος ποῦ πέφτει στὴς πλάκες τῆς αὐλῆς ἀκούγεται. Ὁ Γιάννης εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ παρᾶθυρο τῆς ἀποθήκης καί σκοτώθηκε. Τὰ ξημερώματα ἦσαν μπρὸς τὸ πέτρινο τραπέζι τῆς αὐλῆς ποῦ εἶταν γεμάτο αἶμα, τὴ μητέρα ἡμίγυμνη ποῦ θρηνοῦσε μὲ τὸ νεκρὸ της παιδί στὴν ἀγκαλιά της...

(Μετᾶφρασις Γεωργ. Α. Πετοῦνη) ALPHONSE DAUDET

Ο ΛΗΣΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Η ΛΥΣΙΣ—Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ—ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὴν λύσιν τοῦ λήξαντος διαγωνισμοῦ τῆς Παγοδρομίας. Ὡς βλέπουν οἱ ἀναγνώσται μας, ὁ ἀσφαλτέστερος δρόμος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ πάρουν αἱ δύο χαριτωμένες Νορβηγίδες, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ρήγματος τοῦ πάγου, εἶναι ὁ σημεῖομενός δι' ἐντόνου καί παχυτέρας τῶν ἄλλων μαρῶν γραμμῆς.

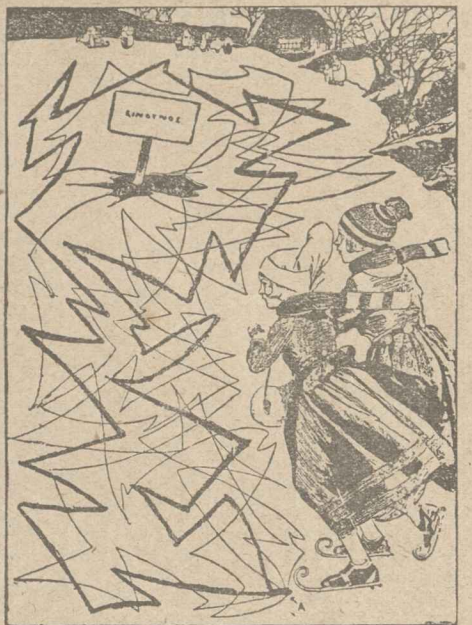
Τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν ἔβλεψαν ἐπιτυχῶς πάντες σχεδὸν οἱ ἀναγνώσται μας, πλην ἐλάχιστων ἐξαιρέσεων. Ὡς εἶχομεν ὑποσχεθῇ τὸ ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς τῆς πρωτοχρονιάς ἐγένετο εἰς τὰ γραφεῖα μας ἡ κληρώσις διὰ τὴν ἀπονομὴν 15 τῶν βραβείων εἰς τοὺς λύτας τοῦ τελευταίου μας διαγωνισμοῦ τῆς παγοδρομίας. Κατὰ τὴν κληρωσιναρλόστατο ἐκλεκτοὺς κόσμιος κυριῶν καί δεσποινίδων, ἀναγνωστῶν καί συνεργατῶν μας.

Εἰς τὴν κληρωσίδα εἶχον τεθῇ τὰ ὀνόματα πάντων τῶν λυτῶν. Ἐξῆς ἀναστρέφει πρῶτῃ ἡ μικρὰ δις Ὀλγα Καραφωτίκη τὸ ὄνομα τοῦ κ. Γεωργίου Νότα (Στοῦ Μπέκου 15 Δράμα) ὅστις κερδίζει ἐν ἀνδοχείῳ, δεύτερος ὁ κ. Ἀπόστολος Ράμπος ἀναστρέφει τὸ ὄνομα τοῦ κ. Κωνσταντίνου Χαλκίδη (Καλλιθέας, 31, ἐνταῦθα) ὅστις κερδίζει ἕνα μεταστέιν, τρίτῃ ἡ δις Θάλασσα Μπλιδικὴ ἀναστρέφει τὸ ὄνομα τοῦ κ. Χρήστου Παπαδοπούλου (Καλαβρύτων, 1, Πάτρας) κερδίζοντας μὴ γραβάτα μεταξωτῇ, τέταρτος ὁ κ. Παναγ. Βουδοῦρης ἀναστρέφει τὸ ὄνομα τοῦ κ. Μιχαὴλ Χατζηνικαῖα (Γεκέ, 33, Ἐλνθή) κερδίζοντας ἕνα μελανοδοχεῖον γραφεῖου, πέμπτῃ ἡ δις Ἄννα Πετράκη ἀναστρέφει τὸ ὄνομα τῆς δις Ὑγιεινῆς Καλογεράτου (ἀπὸ μὴλος Δ. Ἰωάννου, Λαρίσας) κερδίζοντας ἕνα κονδυλοφόρον «στυλόν» ἔκτος ὁ κ. Χρήστος Κάρμαν ἀναστρέφει τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ἰωάννου Σοφianoπούλου. (Δουδός, 20, Ἐνταῦθα) κερδίζοντας ἕνα ζεῖγος γαντιῶν, ἑξοχίον ἀναστρέφει ἡ δις Κλεώ Κανελοπούλου τὸ ὄνομα τοῦ κ. Βασίλειου Κικινιῆ (Στρατιωτικαὶ Φυλακαὶ Τοπ-Χαγὰ Χανιά, Κορίνθ, κερδίζοντας ἕνα πορτοφόλι, ὀγδόη ἀναστρέφει ἡ κ. Κάκια Βιλιδικὴ τὸ ὄνομα τοῦ κ. Στεφανίου Γαβριήλ (Μέγαρα) κερδίζοντας ἕνα σιγαροθήκη, ἐνάτῃ ἀναστρέφει ἡ κ. Αἰκατερίνη Καλιζοπούλου τὸ ὄνομα τοῦ κ. Γεωργίου Μποῦδανου (Λαμία) κερδίζοντας ἕνα κουτί ἀρωματικῶν σαπουνιῶν, δεκάτῃ ἀναστρέφει ἡ δις Αἰκατ. Σακετοπούλου τὸ ὄνομα τοῦ κ. Κωνσταντίνου Τόδα (Αμαροῦσι) κερδίζοντας ἕνα παιδικὸν ἐκλεκτὸ ἀρώματος, ἐνδεκάτῃ ἀναστρέφει ὁ κ. Γεωργίου Καραπάνου τὸ ὄνομα τοῦ κ. Δημ. Σιδιῶν (Ἀθῆναι 1, Θεσσαλονίκη) κερδίζοντας ἕνα μοντέρνο μεταξωτὸ μαντήλι, δωδέκατος ἀναστρέφει ὁ κ. Εὐμηνίου Βούλαρης τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ἰωάννου Ἀλεξάνδρου, ἀνδραγαθιστοῦ (ἄνδρ. Πέτ. Σύνταγμα, Ἐλνθή) κερδίζοντας ἕνα κουτί σοφτὰν ἀπὸ τὸ «Ντορε», δεκάτῃς τρίτος ἀναστρέφει ὁ κ. Ἰωάννης Χιωτάκος τὸ ὄνομα τοῦ κ. Θεοδώρου Κάρκα (Ρέθυμ. Φεραρίου 69 Πάτρας) κερδίζοντας 100 δραχμὰς, μετητὰ, δεκάτῃς τέταρτος ἀναστρέφει ὁ κ. Πάνος Χατζηθανασίου τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ἰωάννου Σαλμασακού, (Βουδαλα, 56, ἐνταῦθα) κερδίζοντας 50 δραχμὰς καί δεκάτῃς πέμπτος ἀναστρέφει ὁ κ. Δημ. Γούδας τὸ ὄνομα τοῦ κ. Θεοδώρου Βόκου (Sharia Sultan, No 1, Κάϊρον) κερδίζοντας 2000.

Ἐπὶ πλέον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς πρωτοχρονιάς, ἀναστρέφουν καί ἄλλα 35 ὀνόματα κερδίζοντα ἀπὸ ἑνὸς τῶν τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου» κατ' ἐκλογὴν, τὰ ἑξῆς:

1) Ἐλένη Ἰωαννίδου Εὐλόγου, 2) Λεωνίδας Σπυριδίου Προφήτου Δαυτῆ, 16 Ἐνταῦθα, 3) Ἰωάννης Ζωγράφος Ὀδὸς 8 Θεσσαλονίκη, 4) Κων. Καρακώτας Λαρίσας, Πατρῶν, 5) Εὐγενία Κιωνοῦ ὁδὸς Ἐλευθερίου Βενιζέλου, 1705, καί 6) Σωκράτης Χαλκιδεὺς ὁδὸς ἀντὶ διευθύνσεως Ἐνταῦθα.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐνταῦθα κερδισαίντες, ἂν αὐτὸν ἐκ τῶν Γραφείων μας καί παραλάβουν τὰ δῶρα των, προσκομίζοντας καί σχετικὸν πιστοποιητικὸν ταυτότητος. Εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δ' ἀποσταλοῦν ἐπὶ συστάσει.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ

τῆς αὐτοκτονησάσης ὠραιοτάτης καλλιτέχνης

ΕΥΑΣ ΜΑΗ

τελεῖται τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν εἰς τὸ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΕ ΤΟ ΜΕΓΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ

ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΕΣΣΕΕ

εἰς τὸ ὅποιον πρωταγωνιστεῖ ὁ ἐν γείρας ἀστὴρ τῆς

ΕΥΑΣ ΜΑΗ

ΕΣΣΕΕ
ΕΥΑΣ ΜΑΗ

Δ Π Ο Θ Η Κ Η

ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΘ - ΟΔΟΣ ΒΥΣΣΗΣ - ΙΘ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΕΙΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ & ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ

ΔΙΑΔΕΤΜΕΝΑ ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΠΟ ΤΟΥ Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

ὅστις ἐπισυνέχεται δις τοῦ ἔτους τὰ μεγαλύντερα καὶ ὀνο-

μαστότερα ἐργαστάσια Ρονδίνων καὶ Παρισίων

ΟΙ Κ. Κ. ΕΜΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΟΡΕΥΑΤΗ

τῶν Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ ἐπαρχιῶν δύνανται

να προμηθεύωνται τὰ ὑφάσματά των

ΕΙΣ ΑΡΙΣΤΑΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ
ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΑΘΑΝ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ

ΑΘΗΝΑΙΣ